

๑

ชายในฝัน

ในห้วงนิทรานั้น

มาลัยทองเห็นชายคนหนึ่งเดินเข้ามาหาช้าๆ ร่างสูงของเขาสวมสูท
ทักซีโดลีขาวพอดีตัว ที่หน้าอกมีช่อดอกกล้วยไม้สีม่วงอันเป็นที่เธอชอบ
ติดอยู่ นัยน์ตาคมเข้มจ้องมองเธอราวกับจะฉีกชุดเจ้าสาวที่มาลัยทองสวม
ใส่ให้ขาดออกเป็นชิ้นๆ หญิงสาวหน้าแดงระเรื่อ ใจเต้นตุ้กตุ้กร้อนผ่าวทั่ว
ใบหน้า มือที่ถือช่อดอกไม้ชุ่มเหงื่อ ชายคนนั้นค่อยๆ ประคองอุ้มเธอจน
ตัวลอย มาลัยทองได้กลิ่นน้ำหอมของบุรุษและลมหายใจที่สัมผัสแก้มแดง

ร่างของมาลัยทองถูกอุ้มผ่านประตูเข้ามาในห้องใหญ่ ก่อนที่เขาก
วางเธออย่างแผ่วเบาบนเตียงนุ่มที่โรยด้วยกลีบดอกกุหลาบสีแดงสด แต่
วินาทีนี้ใครจะไปสนใจล่ะ เพราะแม้จะเอียงหน้าติดชิดหมอนด้วยความ
เคอะเขิน แต่สมาธิของมาลัยทองดันไปจดจ่อกับเสียงปลดเช็มขัด หางต่าย
แลเห็นว่าเขากำลังปลดเปลื้องอารมณ์ที่สวม แค้นหัวใจก็เต้นโครมครามจน
ต้องหลับตาไป

มือของเขาราวกับมีเวทมนตร์ แค่ว่าบนชุดเจ้าสาวมันก็หลุดออกได้

ง่ายตาย เขาล้มผัสผิวไหลเธออย่างแผ่วเบา แต่กลับทำให้ร่างบางสะท้าน และที่ร้ายแรงกว่านั้น ริมฝีปากของเขาที่จุ่มพิตลงบนลำคอเรื่อยมาจนถึงเนินอก มันช่างมีอานุภาพร้ายแรงกว่าคมหอกของข้าศึกที่ปักลงกลางอุรา ทรมานเหมือนใจจะขาด แต่อีกด้านกลับพึงพอใจไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เขาลากลิ้นพร้อมฝั่งคมเขี้ยวลงบนเนื้อนวล ไส้ลงมาจนถึงหน้าอก ชูชัน มาลัยทองอยากรกรีตร้อง แต่พยายามกัดฟันไม่ให้มีเสียงเสียดลอดออกมา

ชายหนุ่มยิ้มอย่างผู้คุมเกมเมื่อเห็นเธอไร้เรี่ยวแรง มาลัยทองบิดตัวเอียงอายเมื่อถูกจ้องราวกับเป็นเหยื่ออันโอชะของหมาป่าที่หีนกระหายแสงจันทร์ลอดเข้ามาในห้อง ส่งให้เห็นหุ่นสูงของชายหนุ่ม ลำคอยาวและกล้ามเนื้อแกร่งพอประมาณ แต่ผิวพรรณของชายหนุ่มนี่สิ...ช่างขาวเนียนชวนสัมผัส กล้ามท้องเป็นลอนเล็กหกลูก

ชายหนุ่มประคองใบหน้าเธอขึ้นมา บรรจงจูบอย่างเร่าร้อน ชิวหาแลกลเปลี่ยนแทบจะกลืนกินกัน เสียงหอบครางราวกับใช้ลมหายใจเป็นหนึ่งเดียว มือไม้ชายหนุ่มแสนช่น ลูบไล้ไปทั่ว เนื้อสาวของเธอแทบไม่มีที่ใดที่เขายังไม่ถึง

“อย่า...ได้โปรด...” มาลัยทองร้องขอให้เขาเห็นใจในความทรมาน แต่ชายในฝันกลับยิ้มกระหยิ่ม

“กรี๊ด!”

เสียงร้องที่ดังลั่นบ้านทำมาลัยทองสะดุ้งตื่น วิมานฉิมพลีเมื่อครู่ลุ่มไปต่อหน้าต่อตา

หญิงสาวหอบเหนื่อย ก่อนจะตั้งสติและได้ยินเสียงกรี๊ดร้องอีกครั้ง คราวนี้เธอจึงหลุดลุกจากเตียงมุ่งไปยังห้องของมารดา

“แม่ เป็นอะไรหรือเปล่า” เธอเรียกและเคาะประตูห้องของชุตินา ลองหมุนลูกบิดก็พบว่าไม่ได้ล็อก จึงรีบเปิดประตูเข้าไปและเปิดไฟ

แสงสว่างเผยให้เห็นหญิงวัยสี่สิบกว่ากำลังนั่งพื้นเพือนอนอยู่บนเตียง

ผมเผ้ารุงรังกัมหน้ากอดเขาร้องไห้ มาลัยทองรีบเข้าไปประคองกอด

“แม่ไม่เป็นไรนะ หนูอยู่นี่แล้ว”

ชุตินาโผกอดลูกสาว เป็นอีกครั้งที่เธอฝันร้ายเรื่องเดิมๆ นั่นคือการถูกสามีที่รักหักหลังอย่างเจ็บปวด แม้จะผ่านมานานเกือบยี่สิบปี แต่เวลาไม่ได้ช่วยให้มันจางหาย กลับชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

จะให้ลืมได้อย่างไร ชุตินาและครอบครัวต้องล้มเหลวก็เพราะผู้ชายเลวๆ คนนั้นเพียงคนเดียว

“ถ้าเจอพ่อแกอีกครั้ง สัญญากับแม่ได้ไหมมาลัย ฆ่ามันเสีย” มารดาเลี้ยงสั่ง

มาลัยทองไม่ตอบคำถามนั้น เธอทำเพียงลูบหลังให้ชุตินาสงบ

“ปล่อยเขาไปเถอะค่ะแม่ อย่าไปฝังใจกับความแค้นนั้นเลย ตอนนี้นั้นคนที่ยังเจ็บปวดอาจจะเหลือเพียงแม่เท่านั้น ส่วนพ่อก็คงไม่คิดอะไรเลย แล้วทำไมแม่ต้องยอมล่ะคะ”

“ไม่มีทาง ชีวิตฉันต้องตกอับเพราะมันคนเดียว มันพรากทุกสิ่งทุกอย่างไปจากฉัน ไอ้ตัวเฮงชวย” ชุตินายังพละมไม่หยุด

นานที่เดียวกว่าที่มาลัยทองจะกล่อมให้คนแก่กว่านอนหนึ่งบนเตียงได้ หญิงสาวปาดเหงื่อและรวบผมที่รุงรัง ก่อนจะลุกขึ้นมาล้างแก้อู้อ่างเตียง เธออยากมั่นใจว่ามารดาจะไม่พ่อในคืนนี้อีกแล้ว

“ไปนอนเถอะ ฉันไม่เป็นไรแล้ว” ชุตินาพลิกตัวมาบอกพร้อมกับหยิบนาฬิกาที่หิวเตียงมาดู เข้มเดินไปหยุดที่ติตสองพอดิเ๊ะ

“แม่นอนเถอะค่ะ ไม่ต้องห่วงหนู”

ชุตินาพยักหน้า มองดูลูกสาวอีกครั้ง “แกมีเรื่องอะไรหรือเปล่า” สัญชาติญาณคนเป็นแม่มีหรือจะไม่วู้ความผิดปกติของลูกสาว

“คือ...หนูฝันอีกแล้วค่ะ”

“ฝัน? ฝันถึงผู้ชายคนนั้นนะเธอ” คนเป็นแม่ถามต่ออย่างไม่ตื่นเต้น เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ลูกสาวบอกเล่าในนิมิตในนิทรา

“ใช้ค่ะ และครั้งนี้มันเลยเถิดถึงขั้นแต่งงาน และหนูก็...รู้สึกดี”

มาลัยของสารภาพ ผันที่เกิดขึ้น บางครั้งมองเห็นเขาไม่ชัด แต่บางครั้งเห็นชัดจดจำทั้งกลิ่นและเสียงของเขาได้ทุกอย่าง แต่ก็ดันลืมไปเสียหมด ยามลืมตาตื่น จนปานนี้มาลัยของก็ยังไม่รู้ว่าตัวเองมีนิมิตนิทราถึงใคร มันน่าตลกไหมล่ะ

ชุตติมาหัวเราะลั่นห้องจนลูกสาวตกใจ

“มาลัย นี่ยาบอกนะว่าแกจริงจังกับชายในฝันคนนี่ถึงขั้นไม่อยากแต่งงาน จะบ้าตาย แม้แต่หน้าแกก็ยังจำไม่ได้ แต่กลับคิดว่าเขามีตัวตน” ชุตติมาพูดพร้อมกับลุกขึ้นเดินไปหยิบเหยือกบนโต๊ะมาเทน้ำดื่ม

“นี่...แกดูฉันนี่ รักและบูชาพ่อของแกขนาดนั้น ตอนแต่งงานก็วาดฝันสวยหรูว่าตัวเองช่างเป็นผู้หญิงที่โชคดีที่สุดในโลก แล้วเป็นไงล่ะ จะบอกอะไรให้รู้ล่ะ ผู้ชายในฝันมันไม่มีจริงหรอก โลกนี้มีแต่ซาตานเท่านั้นล่ะ”

ชุตติมาหัวเราะร่วนแถมยังทำน้ำหกเรียราด มาลัยของสายหน้าก่อนจะเข้าไปช่วยเก็บและพามารดากลับมาที่เตียง

“จำเอาไว้นะมาลัย ถ้าแกอยู่คนเดียวได้ก็จงเป็นโสดไปเถอะ อย่าได้คิดฝากชีวิตไว้กับชายคนใดถ้าไม่อย่างนั้น”

“หนูเข้าใจค่ะแม่” เธอตอบมารดาแล้วหอมผ้าให้ เมื่อเห็นว่าชุตติมาหลับตาลงได้แล้ว เธอจึงปิดไฟและออกจากห้องไป

แสงสีเหลืองนวลจากโคมไฟส่องทั่วห้อง มาลัยของนั่งจับเก้าอี้ที่โต๊ะทำงาน ตื่นมากกลางดึกแบบนี้จะให้กลับไปนอนหลับต่อก็คงยาก หญิงสาวยกมือเรียวขึ้นมาแตะริมฝีปากสีชมพู นึกถึงรสรักในความฝัน ช่างตราตรึงและละมุนในหัวใจยิ่งนัก

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอฝันถึงห้วงภวังค์รักกับชายหนุ่มที่เธอไม่รู้จัก ตั้งแต่จำความได้ มาลัยของก็พบเจอเขาในความฝันตลอด บางทีเกือบทุกคืน บางช่วงก็นานๆ ครั้ง แต่ไม่เคยขาดหาย เด็กหญิงมาลัยของมีเขาเป็นทั้งเพื่อนเล่นและเพื่อนคุยคลายเหงา แต่คืนนี้แปลกหน่อยตรงที่เธอกับ

หนุ่มแปลกหน้าคนนั้นได้สมรสกันในความฝัน...อย่างดูดีเต็ม

เด็กหญิงมาลัยทองเคยเล่าเรื่องฝันประหลาดให้ชุตติมาฟัง แต่มารดา มองว่าเธอฟุ้งซ่าน แกรมบอกให้ลืมไปเสีย

มาลัยทองเคยเข้ารับการบำบัดทางจิตเรื่องความฝันประหลาด แต่ แพทย์ก็ยืนยันว่าเด็กหญิงปกติดี ฝันนั้นอาจจะมาจากจิตใต้สำนึกที่มอง ไม่เห็น จะแสดงก็ต่อเมื่อไม่รู้ลึกตัวเท่านั้น

หญิงสาวเปลื่อยิ้มเมื่อนึกถึงรสรักอันร้อนแรงของเขา ช่างเป็นห้วง นิหิตที่แสนสุขเสียนี้กระไร เหตุผลนี้กระมังที่ทำให้เธอไม่เคยตกหลุมรัก ชายอื่นใดในโลกแห่งความเป็นจริง เธอรอคอยใครบางคน คนที่ทำให้เธอมี ความสุขได้ยามหลับตา เสียตายที่คืนนี้ต้องตื่นเพราะเสียงของมารดา

คนในบ้านนี้แปลกนัก ลูกสาวมีความสุขทุกครั้งที่ได้อยู่ในความฝัน แต่คนเป็นแม่กลับร้องไห้หากวันใดฝันร้ายเรื่องพ่อ

ชุตติมาเป็นลูกสาวผู้ดีเก่า บรรพบุรุษสืบทอดตำแหน่งขุนนางอะไร ลักอย่างมานานนม อดีตมีทรัพย์สินและที่ดินอยู่ในเขตพระนครมากมาย ด้วยความที่ชุตติมาเป็นคนสวยจึงมีชายหนุ่มมากมายหมายปอง แต่แล้วเธอ กลับตกลงปลงใจกับนักแสดงหนุ่มนามโกวิท ซึ่ง เป็นบิดาของมาลัยทอง นั้นเอง

ตอนที่สร้างครอบครัวด้วยกันใหม่ๆ ทุกอย่างยังดูราบรื่น จนกระทั่ง มาลัยทองอายุได้เพียงหนึ่งขวบ ทั้งคู่ก็มีเรื่องทะเลาะกันจนถึงขั้นขอหย่าขาด เพราะชุตติมาจับได้ว่าโกวิทแอบนอกใจไปมีความสัมพันธ์กับนักแสดงสาว ลูกครึ่งไทย-อเมริกัน เมื่อเลิกกันเขาก็หนีไปแต่งงานกับภรรยาใหม่ที่ต่าง ประเทศ ที่เจ็บช้ำกว่านั้น สมบัติพัสถานที่เป็นของเก่าแก่ของตระกูลชุตติมาก็ ถูกโกวิทหอบไปขายจนเกือบหมด สร้างความเจ็บปวดให้เธอเป็นอย่างมาก ชุตติมากลายเป็นคนอารมณ์ไม่ปกติ ครอบครัวที่เคยมีเงินมีทองก็เริ่ม ร่อยหรอ ยังกดีที่มีธุรกิจร้านขายของเก่าของทิพย์ผู้เป็นแม่ย่านวังนครเกษม คอยโอบอุ้มเอาไว้ได้บ้าง

มาลัยทองเรียนจบด้านประวัติศาสตร์ มีความฝันอยากเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย แต่เมื่อครอบครัวอยู่ในสภาวะไม่ปกติ เธอจึงจำเป็นต้องรับหน้าที่สืบทอดกิจการของตระกูล คอยดูแลทุกอย่างภายในร้าน ส่วนมารดานั้นสามวันดีสี่วันไข้ เอาแน่เอานอนไม่ได้ แม้จะเหน็ดเหนื่อยแต่ก็ยังดีหน่อยที่ทุกครั้งยามหลับตาเธอจะได้พบเจอใครคนหนึ่งที่ทำให้เธอมีความสุข แม้จะไม่รู้จักกันก็ตาม

“อะไรนะคะ ยกเลิกสินค้า”

หญิงสาวตะโกนลั่นจนทุกคนในคอฟฟี่ชอปของโรงแรมต่างหันมามองด้วยความตกใจ

“ทำอย่างนี้ได้ไงโรเบิร์ต คุณนั่นให้ฉันส่งของวันนี้ ทางเราก็เตรียมไว้หมดแล้ว อยู่ดีๆ จะยกเลิกง่ายๆ แบบนี้นะเธอ” มาลัยทองบ่นและด่าเป็นภาษาอังกฤษผ่านโทรศัพท์อีกยกใหญ่ ก่อนจะวางหูและถอนหายใจแรง

บ้างจริง อุตสำหรับมาก่อนเวลาเกือบครึ่งชั่วโมง หวังจะมารับเช็คจากนักธุรกิจอังกฤษที่ตกลงซื้อตู้ไม้เก่าแก่สมัยรัชกาลที่ห้า เธอเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมทั้งรถที่จะขนส่งไปที่ท่าเรือ แรงงานคน รวมถึงค่ามัดจำในการดำเนินการต่างๆ แต่อยู่ๆ อีตาฝรั่งนั่นดันขอยกเลิกหน้าด้านๆ มันน่าเจ็บใจชะมัด

คงเพราะฝันหวานอาบยาพิษเมื่อคืนที่ทำให้เธอตื่นสาย ต้องรีบแต่งตัวลวกๆ เลื้อยขึ้นตึกทางเกวียน แถมยังสวมแว่นตาหนาเตอะเป็นยายเพิ่งหน้าตาซีดเซียวไม่ได้แต่งแต้มเครื่องสำอางใดๆ เหตุนี้กระมังเลยทำให้ทุกอย่างไม่สวยงามเหมือนที่ควรเป็น

ยังดีหน่อยที่พอจะยึดเงินมัดจำของทางนั้นไว้ได้ แต่หักกลบบลบนहींกับเงินที่ออกไปก่อนก็ได้ส่วนต่างมาไม่กี่พัน

มาลัยทองสูดลมหายใจลึก เรียกสติให้มาช่วยดับความโมโห มองออกไปนอกหน้าต่างเห็นทิวทัศน์งดงามของตึกสูง คอฟฟี่ชอปแห่งนี้อยู่ใน

โรงแรมระดับห้าดาว เธอเลือกสถานที่นัดเจรจาให้เหมาะสมกับลูกค้าที่เป็นนักธุรกิจเมืองผู้ดี แต่อีกฝ่ายกลับหักหลังกันเสียดื้อๆ

เมื่ออารมณ์เย็นลงหญิงสาวจึงยกถ้วยกาแฟดำขึ้นจิบ แต่แล้วมือเจ้ากรรมดันจับถ้วยกาแฟไม่ถนัด ทำให้มันหลุดมือ

“ว้าย!”

คนในร้านหันมาดูสาวมอซออีกครั้ง คราวนี้เสื้อเชิ้ตสีขาวมีรอยกาแฟดำเป็นทางยาว ยังดีที่ถ้วยกาแฟร่วงบนโต๊ะไม่ตกพื้นแตก

“มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าคะ” บริกรที่อยู่ใกล้หันมาถามด้วยความเป็นห่วง

มาลัยทองยกมือเป็นเชิงว่าเธอไม่เป็นไร ก่อนจะลุกขึ้นหยิบสัมภาระเดินออกไปห้องน้ำเพื่อทำความสะอาด วันนั้นนอกจากติดต่อบริการไม่ได้ ยังโดนกาแฟหกใส่อีก ซวยซ้ำซวยซ้อน

ขณะเดินผ่านโต๊ะของชายหญิงคู่หนึ่ง มาลัยทองก็ต้องสะดุ้งโหยง เพราะข้อมือเล็กถูกคว้าไว้ หันไปมองก็พบหนุ่มหน้าตาดีในชุดสูทราคาแพงจับข้อมือเธออยู่ หญิงสาวพยายามคิดทบทวน แต่จนแล้วจนรอดนึกอย่างไรเธอก็ไม่รู้จักเขา

“เอ่อ...คือ...”

เธอพยายามจะสะบัดแขน แต่ชายหนุ่มไม่สนใจ ยังจับข้อมือมาลัยทองไว้แน่น ทว่าสายตากลับจับจ้องสาวสวยที่นั่งตรงข้าม

“คุณเป็นใครคะ คือ...เรารู้จักกันหรือเปล่า” มาลัยทองถาม แต่หนุ่มหล่อคนนั้นก็ยังไม่ปล่อย

“เเม่เมื่อคุณมองผมเป็นคนระดับล่าง ไม่ได้สูงศักดิ์เหมือนคุณ ผมก็ขอคบกับผู้หญิงธรรมดาดีกว่า” ชายหนุ่มพูดกับคนร่วมโต๊ะ

มาลัยทองยังงงเป็นไก่ตาแตก

หญิงสาวที่นั่งอยู่ยิ้มเยาะ ซ้อนตามองหน้ามาลัยทองอย่างดูถูก “อย่างเช่นแม่นี่นะเธอ”

“ใช่” ชายหนุ่มยืนยัน

“เดี๋ยวนะ พวกคุณคุยอะไรกัน” สาวมอซอพยายามหาจังหวะแทรกการสนทนา

ชายหนุ่มร่างสูงลุกขึ้น เขาสูงกว่าเธอ ใบหน้านั้นหล่อเหลาเอการ คิ้วเข้มพาดเฉียงไม่ต้องคางยื่นือดวงตาวาววับ ริมฝีปากสีสดได้รูปนั้นอีกเล่า มาลัยทองหัวใจเต้นตึกตัก ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก

“คุณรู้จักผมหรือเปล่า” เขาถามยายเพิ่งอย่างเธอ

มาลัยทองคุ่นหน้าเขาอยู่พอประมาณ แต่อาการประหม่าทำให้ตบไปเพียงว่า “ไม่นะ”

สาวมาดดีที่นั่งอยู่ยิ้มมุมปาก มองดูการกระทำของเขาต่อ

“ผม ชวิน จินตนา คักดี มหาเศรษฐีพันล้านไงล่ะ”

ใช่แล้ว เธอเคยเห็นเขาในข่าวสังคมไฮโซ

เขาเอ่ยต่อด้วยแววดาจริงจัง “จะว่าอะไรหรือเปล่าถ้าหาก...ผมจะขอชวนคุณออกเดทตอนนี้ เวลานี้”

“อะไรนะ” ตานี้จะบ้าหรือไง ดูชุดที่เธอใส่ ทรงผม และหน้าตาเธอก่อนสิยะ แถมกาแพที่เลอะเลื่อยก็ยังไม่ได้อ่าง

“ถ้าคุณยอมไปกับผม แค่กินข้าว ผมยอมจ่ายให้คุณห้าแสน”

สาวแว่นชะงักเมื่ออยู่ดีๆ ก็โดนยื่นข้อเสนอแปลกๆ กลืนน้ำหอมบุรุษจากตัวเขาไซยมาเตะจมูก

“และหากคุณยอมเอาใจผมตลอดการเดท ผมสัญญาว่าคุณจะมีเงินใช้มากมายกว่าที่ทั้งชีวิตคุณจะหาได้” เขาเอียงหน้ามากระซิบใกล้หูจนหญิงสาวจิกจี้ “ถ้ายอมเป็นของผมด้วย ตกลงไหม”

เผียะ!

สมองสั่งมือให้ตบหน้าเขาอย่างรวดเร็ว กลุ่มชายชุดดำที่อยู่โต๊ะข้างๆ รีบลุกขึ้นมากระซอกตัวมาลัยทองให้ออกห่างจากตัวเขา หญิงสาวสะบัดแขนหนุ่มหล่อยกมือเป็นเชิงไม่ให้คนอื่นมายุ่ง

“จะบ้าหรือไงคุณ ฉันไม่ใช่อีตัวนะที่จะมาถามซื้อตอนเดินผ่าน”
 มาลัยทองซักสี่หน้าแล้วเดินจากไปทันทีท่ามกลางความตกใจของ
 ชายหนุ่มและหญิงสาวที่นั่งอยู่

“มือหนักไม่ใช่เล่น” ชวินบ่นพึมพำ จนกระทั่งมีเสียงหัวเราะดังจาก
 หญิงสาวที่มาด้วยกัน

“เป็นไงละวิน คงคิดว่าเงินของคุณจะซื้อได้ทุกอย่างสิ” ดาราจันทร์
 เอ่ยแล้วหยิบกระเป๋ายกขึ้นมา “บางทีการจะทำให้ผู้หญิงหลงเสน่ห์มันก็ต้องใช้
 เวลา อย่าคิดว่าฉันและอีกหลายคนเป็นเหมือนผู้หญิงที่คุณเคยเลือกกลั้ว
 ลี”

“เธอก็แค่ตกใจ ถ้ามีเวลาอีกหน่อย มีเธอที่ขายเงินเมื่อไหร่จะไม่ยอม
 ไปนอนกับผม” เขาทำทนาย

“ไร้สาระน่าวิน คุณจะยอมลดตัวไปมีอะไรกับผู้หญิงไร้ราคาแบบนี้
 เหนอ” เธอถาม “อ้อ อย่างว่า ก็พวกคุณมันระดับเดียวกันนี่นะ” แหวดตา
 ของสาวผมสั้นเย็บม้วนไปด้วยการตูดถูก

“ใช่ และคอยดู ผมจะพาผู้หญิงคนนั้นมาให้คุณรู้จักในฐานะแฟน”
 เขาเอ่ยพร้อมกับส่งสายตาคมกริบ

ดาราจันทร์หุบยิ้ม แล้วสะบัดหน้าลูกออกจากห้องไปโดยไม่หันกลับ
 มาอีกเลย

หนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งเดินเข้ามาหาชวินอย่างเป็นห่วง “เป็นอะไรหรือ
 เปล่าครับนาย”

“ไม่เป็นไร เออเนี่ย เอก นายช่วยไปหาข้อมูลยายเพิ่งที่กล้าตอบหน้าฉัน
 เมื่อก็ให้ทีว่าเป็นใครมาจากไหน ฉันต้องการข้อมูลเร็วที่สุด”

“ครับนาย” เอกลิขิตรับคำ เขาเป็นดังมือขวาของชวิน เป็นตั้งแต่
 บอติการ์ดยันเลขฯ ส่วนตัว

หนุ่มหล่อเดินออกจากห้องนั้นอย่างหัวเสีย ใบหน้ายังชาเพราะฝีมือ
 ของผู้หญิงไร้เสน่ห์คนนั้น

ช่วยชะมัด เพราะต้องการประชดตาราจันทร์แท้ๆ ถึงต้องโดนตบฟรีก่อนหน้านั้นแม่สาวไฮโซโทรศัพท์มานานดเจอเขาโดยให้เหตุผลว่าต้องการเจรจาธุรกิจ

แน่ละสิ...หลังจาก ชวิน จินตนาคักดี คนนี้ประมวลเกาะทางใต้ของมัลดีฟส์ได้ ใครๆ ในแวดวงอสังหาริมทรัพย์ก็อยากขอยุ่ด้วย เกาะไข่มุกซึ่งอุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่งดงามและบริสุทธิ์ที่แถมยังเดินทางเข้าไปได้สะดวก ดาราจันทร์จึงเสนอขอร่วมหุ้นสร้างรีสอร์ทบนเกาะโดยนัดจับกาแฟพูดคุยกับเขานอกรอบ

ความจริงเขาก็ยินดียอยู่แล้ว เพราะเห็นว่าหญิงสาวหน้าตาสะสวยแถมการพูดการจาก็ดูดี เขาเคยเจอดาราชัวร์ก็บ่อย หญิงสาวรับช่วงทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ต่อจากบิดา

‘คุณมีเกาะ ฉันมีธุรกิจก่อสร้าง แบบนี้มันก็ลงตัวเห็นๆ จะว่าอะไรใหม่ถ้าฉันจะขอร่วมลงทุนธุรกิจสร้างรีสอร์ทบนเกาะด้วย’

‘ผมยินดี’ ชวินตอบรับ ถ้าไม่คิดเข้าข้างตัวเอง ชวินเข้าใจว่าดาราชัวร์ก็แอบมีใจให้เขา แต่หลังจากลองเอ่ยคำหวานเป็นเชิงชวนไปเที่ยวดูเกาะด้วยกัน ดาราจันทร์ก็กลับตอกหน้าเขาจนเสียหน้า

‘ฉันมาเจรจาธุรกิจ ไม่ได้อยากออกเดทกับคุณ อีกอย่างอย่าลืมนะว่าเรามันคนละชั้น คุณไม่เหมือนพวกฉัน’

‘ไม่เหมือนนี่คือยังไงหรือครับ’

‘อย่าคิดว่ามีเงินแล้วมันจะลบการเป็นคนจนในวัยเด็กของคุณได้สิวิน’
ราวกับสะกิดแผลแห้งให้อักเสบอีกครั้ง แม่ชายหนุ่มจะรำรวยเป็นเศรษฐีระดับต้นๆ ของประเทศ แต่สิ่งหนึ่งที่เขาไม่มีวันเป็นได้คือ การเป็นผู้ลากมากดีอย่างที่หญิงสาวสร้างกำแพงไว้

ยิ่งคิดยิ่งแค้น...คอยดู คนต้อยต่ำอย่างไอ้ชวินคนนี้แหละ จะลากผู้หญิงคนไหนในโลกนี้มานอนด้วยก็ได้ ยกเว้นแม่ดาราชัวร์จอมยโสนั่น
ขณะเดินออกจากโรงแรมกำลังจะกลับ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเขาก็

ไปสะดุดกับหญิงสาวที่เดินผ่าน ชายหนุ่มชะงักและตัดสินใจเดินตามไปทันที
หญิงสาวตรงไปยังลานจอดรถ ก่อนจะหยุดบนพุ่มพำที่รถญี่ปุ่น
ราคาถูก

“โอ๊ย...หายไ้ไหนนี่ วันนี้ฉันยังช่วยไม่พออีกเธอ” มาลัยทองปาด
เหงื่อที่ผุดพราวเต็มหน้า กุญแจรถเจ้ากรรมในกระเป๋าตัวเองก็หายากหาเย็น
ชวินยิ้มมุมปาก ตีใจเหมือนได้เจอโจทก์เก่า เขาเดินล้วงกระเป๋า
กางเกงปรีเข้าไปหา

“ว่าไงคุณป้า รถเสียเธอครับ”

มาลัยทองหันไปมอง หนุ่มหล่อมารยาทแย่ที่คอฟฟี่ชอปป็นเอง
คราวนี้เดินเข้ามาหาพร้อมสมุนตามหลังอีกสี่คน เธอถอนหายใจที่เห็นหน้า
เขา ดีหน่อยที่หากุญแจรถในกระเป๋าได้พอดี

“ฉันอายุยังไม่ถึงสามสิบ ไม่ต้องให้เกียรติฉันเป็นพี่แม่คุณ” เธอตอก
กลับจนชายหนุ่มสะดุ้งโหยง

“นี่คุณ” ชวินซักสีหน้า แต่เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังยั่ว เขาก็รีบปรับตัวให้
เป็นปกติ “คุณนี่กล้ามากนะที่ปฏิเสศคนอย่างผม”

มาลัยทองยิ้มเยาะแล้วเอือนหน้าหนีไปทางอื่น

“เฮอะ คิดว่าตัวเองหล่อมากสินะ ถึงเข้าใจว่าในโลกนี้มีแค่เงินและ
ไอ้จ๋อนของคุณก็ซื้อผู้หญิงทั้งโลกได้แล้ว ถ้าคิดแบบนั้นวันฉันไว้คนหนึ่ง
บนโลกใบนี้ละกันนะ เพราะฉันมีศักดิ์ศรีพอ”

กลับเป็นชวินที่หลุดหัวเราะออกมา

“หัวเราะอะไรไม่ทราบ” หญิงสาวมองตาเขียว

“กำลังมองหาศักดิ์ศรีคุณอยู่นะสิครับ คุณผู้หญิง” เขายกไหล่และ
มองเธอตั้งแต่หัวจดเท้า “แต่เท่าที่ดูแล้วมันคงจะช่อนอยู่สักพอสมควร
เพราะผมเห็นแค่มนุษย์ป้าคนหนึ่ง ผมยุ่งๆ ใส่แว่นหนา หน้าซีดเป็นไ้ดำม
แตงเนื้อแตงตัวก็นึกว่าหลุดมาจากยุคแปดศุนย์ กำลังวุ่นวายอยู่หน้ารถญี่ปุ่น
ราคาถูก”

มาลัยทองอ้าปากค้าง... อีตานี้ปากจืดชะมัด หน้าตาเหมือนเทพบุตร แต่ตัวจริงซาตานต้องเรียกพี่

“นี่คือการจับผู้หญิงของคุณหรือคะคุณชวิน ขอโทษนะที่ฉันมองว่ามันเป็นการดูถูกผู้หญิงซึ่งเป็นเพศเดียวกับแม่คุณอย่างมาก อย่าคิดว่าตัวเองรวยล้นฟ้าแล้วจะจับผู้หญิงคนไหนก็ได้ อ้อ ถ้ามีอารมณ์ขนาดนั้นฉันแนะนำให้คุณไปจับสี่ขาแถวหน้าโรงแรมเอา คงช่วยคุณระบายได้” มาลัยทองบ่นยาว

ชายหนุ่มอ้าปากค้างเพราะเงียงไม่ทัน แต่จะถอยหนีก็ไม่มีทางเสียหอรอก คนอย่างเขาแป๊ะไม่เป็น

“คิดว่าคำต่าแค่นี้จะทำให้ผมถอยงั้นหรือ”

หญิงสาวถอนหายใจแรง “ขอโทษนะ ไม่ทราบว่าคุณยังต้องการอะไรจากฉันอีก”

“ก็ออกเดทกับผม” ชวินยังต้องการชัยชนะ

“แล้วจบลงบนเตียง?” เธอถามต่อ

เขาพยักหน้า “ก็ถ้าคุณยอมมรดกศักดิ์ศรีที่มีบนใบหน้าจืดๆ ของคุณ” คราวนี้คู่สนทนาหยุดนิ่งก่อนจะเผยรอยยิ้มหวานบาดใจ จะว่าไปแม่หนี้ถ้าไม่ทำหน้าที่นี้ก็พออยู่ได้

“ฉันขอตอนนี้เลยได้ไหมสองล้าน” เธอท้าทาย

“ได้สิ” ชวินรับคำ

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามฉันมาสิ” มาลัยทองยื่นหน้ากระซิบ แถมยังดึงปกเสื้อสูทของเขาให้หลบไปในมุมมืดของลานจอดรถ เหล่าบอดีการ์ดที่กำลังจะเดินตามถูกเขายกมือห้ามให้หยุดตรงนั้น

ชวินยิ้มกริ่มเมื่ออยู่ในที่ลับตา เห็นหรือยัง แค่มีเงิน จะมีอะไรกับผู้หญิงคนไหนก็ได้

“คุณจะรับเป็นเงินสดหรือเช็ค” เขาถาม

มาลัยทองยกนิ้วชี้มาเตะริมฝีปากเขาพร้อมกับส่ายหน้า

“แค่ได้มีอะไรกับคุณ ฉันก็ถือว่าคุ้มแล้ว” เธอเอ่ยพร้อมกับยื่นหน้าจนชิดติดแก้มเขา

ชายหนุ่มหลับตาเคลิ้ม จังหวะนั้นเองแม่สาวดวงซวยก็ตัดสินใจกระทุ้งเข้าเข้าที่หว่างขาเขาเต็มแรง

“อึก!” ชายหนุ่มร้องด้วยความจุก แต่มาลัยของกลับร้องดังกว่า มีอก็ปลดกระดุมเสื้อของตนออก

“กรี๊ด! ช่วยด้วยค่า”

เสียงนั้นดังพอให้ รปภ. ที่เธอสังเกตเห็นตั้งแต่แรกว่าต้องได้ยินเสียงร้องของเธอวิ่งเข้ามาหา ทีมבודติการ์ดของชายหนุ่มตามมาติดๆ

“เกิดอะไรขึ้นครับคุณผู้หญิง”

“ฮือๆ ฉันโดนผู้ชายใจทรามคนนี้ล่วงเกิน ทำมิตีมีร้ายคะ” มาลัยของใช้ไควตามารยาหญิงบีบน้ำตาสร้างภาพ

ชวินอ้าปากค้าง พยายามจะเถียง แต่ฤทธิ์เข้าทลายกลองดวงใจยังทำให้จุกพูดไม่ได้

ยามแก่ไม่รอช้า หยิบวิทยุสื่อสารที่เอวเรียกเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้ให้มาทันที เอกลิซิตเห็นท่าไม่ดีรีบเข้าไปห้าม

“หยุดนะลุง นี่เป็นเรื่องเข้าใจผิด”

“เข้าใจผิดอะไร” ชายชราในเครื่องแบบถาม ก่อนที่เพื่อนร่วมงานที่ดูแลอยู่รอบๆ จะกรูกันมายังที่เกิดเหตุ ทีมבודติการ์ดของชวินก็ไม่ยอม รีบเข้าประครองและอารักขาไม่ให้ใครมาจับตัวเจ้านายได้

“เขาลวงฉันมาในที่ลับแล้วพยายามจะข่มขืนฉัน”

ชวินชี้หน้า แค้นหญิงสาวเป็นที่สุด... ไม่น่าเชื่อว่ายายป้าหน้าจืดจะมีพิษสงร้ายกาจถึงเพียงนี้

กว่าเอกลิซิตและฝ่ายรักษาความปลอดภัยของโรงแรมจะเคลียร์กันได้ก็เสียเวลาไปเกือบชั่วโมง แน่หนอนว่ามาลัยของอาศัยจังหวะนั้นขับรถหนีไปแล้ว

“เธอแค่แก๊งเจ้านายผมเลยสร้างเรื่องขึ้นมา และพวกคุณก็เห็นว่าเจ้านายผมถูกทำร้ายนะ พวกคุณน่าจะรู้ ผู้ชายโดนแบบนี้มันเจ็บปวดแค่ไหน” เอกลิขิตอธิบายหน้าเศร้าแถมยังผายมือให้คนของโรงแรมเข้าใจ มีเพียงเจ้านายที่มองตาเขียว

“พอได้แล้วไอ้เอก เอ็งจะยำให้เขาฟังทำไมวะ”

เจ้านายเสียวฟอร์มชุดใหญ่ เร่งเร้าให้בודดีการ์ดปิดประตูรถทันที ชวินกำมือแน่นด้วยความโกรธ ใช้ว่าไม่เคยโดนผู้หญิงคนอื่นแกล้งแต่ระดับเขามีแต่ดาราหรือไมก็นางงามนางแบบการ์ตูนเท่านั้น แล้วยายหน้าจืดนี่เป็นใคร ทำไมถึงไม่ยอมสยบต่อหนุ่มหล่อที่แสนเพอร์เฟกต์เช่นเขา แถมยังทำร้ายน้องชายของเขาได้อย่างคนไม่มีหัวใจ

ยายปีศาจ...

“ตกลงนายจะยังให้ผมหาข้อมูลผู้หญิงคนนี้อยู่หรือเปล่าครับ” เอกลิขิตถามหยังเชิง เพราะมองอย่างไรการปะทะกันของคู่นี้ก็คงไม่ทำให้ชวินพิศมัยเธอแน่

“หาลี เอาให้ได้มากที่สุด คอยดู ฉันจะทำให้ยายนีสยบแทบเท้าฉันให้ได้” เขาประกาศกร้าว แล้วสั่งให้คนขับออกรถไปอย่างรวดเร็ว

๒

กาบอากาศรพี

ดวงตะวันสดใสแสงแรงกล้าเหนือหลังคาบ้านทรงไทยริมแม่น้ำเจ้าพระยา นานครั้งถึงมีเมฆาไหลเลื่อนเคลื่อนมาบังให้แดดร่มลมตกอากาศช่วงต้นเดือนพฤษภาคมใคร่ๆ ก็ต่างหวังให้มีสายฝนรดลงมาให้ชุ่มฉ่ำธาธา

มาลัยทองลงจากรถและสำรวจดูโดยรอบ แมวไทยพันธุ์วิเชียรมาศ ร้องหง่าว เดินเข้ามาพันแข้งพันขา หญิงสาวก้มทักทายลูบหัวจนมันหลับตาพริ้มก่อนจะวิ่งหายไปบนต้นไม้ใหญ่ เธอจับกระเป๋าให้แน่นขึ้น รวบรวมให้เรียบร้อยอีกครั้ง แล้วแหงนมองดูบ้านทรงไทยตรงหน้า

เกือบเดือนแล้วที่ไม่ได้มาที่นี่ เรือนไม้เก่าแก่ของผู้เป็นยาย

สิ่งก่อสร้างทรงไทยภาคกลางยกสูง ได้ถูกแปลงใช้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ลมพัดโชย ต้นไม้ใหญ่น้อยสะบัดกิ่งก้านราวกับทักทายคนคุ้นหน้า มาลัยทองมองไปยังด้านหลังของบ้านอันเป็นศาลาหลังเล็กติดแม่น้ำ สตรีรุ่นราวคราวเดียวกับชุดิมาเดินเข้ามาเมื่อเห็นเธอ

“ยายมาลัย หายไปนานเลยนะ”

มัลลย์ทองยกมือไหว้ “สวัสดิ์คือน้ำเกษร หนูมัวแต่ยุ่งเรื่องที่บ้านก็เลยไม่ได้แวะมาเยี่ยมเลย” เธออ้าง ก็เพราะมัวติดต่อกับชายกับอีตาโรเบิร์ตนะสิ เลยทำให้ไม่มีเวลามาบ้านหลังนี้เลย ทั้งที่เมื่อก่อนเธอเข้าออกเป็นประจำเกือบทุกสัปดาห์

“แสดงว่าวันนี้ว่างแล้ว”

“ค่ะ” มัลลย์ทองตอบแค่นั้น หวังว่าการมาเยี่ยมญาติผู้ใหญ่จะช่วยลดความช่วยเหลือที่เจอมาในวันนี้บ้าง ทั้งเรื่องการค้าขายและการเจอผู้ชายเฮงซวยหลงตัวเองนั้น “ยายเป็นยังไงบ้างคะ”

“ก็เหมือนเดิม แต่ก็บ่นหามาอยู่เรื่อยๆ”

“งั้นเดี๋ยวหนูขึ้นไปหายายก่อนนะคะ”

“จะเดี๋ยวนี้จะไปบอกเด็กให้เตรียมอะไรให้กินนะ”

เกษรเดินเลี้ยวไปอีกทาง ขณะที่มัลลย์ทองเดินตรงขึ้นบันไดไปบนเรือนไม้

บนบ้านเงียบเชียบ ได้ยินเสียงนกร้องอยู่บนยอดไม้และเสียงเรือที่แล่นอยู่กลางแม่น้ำเจ้าพระยา หญิงสาวค่อยๆ เดินผ่านชานเรือนไปยังห้องใหญ่ เจ้าของห้องเป็นญาติผู้ใหญ่ที่อายุอานามแปดสิบกว่าปีแล้ว

มัลลย์ทองเกาะประตูสามครั้งก่อนจะเปิดประตูบานไม้เข้าไป

“ยายคะ หนูมาเยี่ยมค่ะ”

คำทักทายและเสียงไม้ที่ลั่นเอี้ยดอัดทำให้คนที่นอนชมอยู่บนเตียงค่อยๆ ลืมตาขึ้น เมื่อเห็นมัลลย์ทอง หญิงชรากร็องลั่นบ้าน

“กร็อด!”

ผู้มาเยือนตกใจไม่น้อย แต่คนป่วยกลับชี้หน้า แหวงตาเต็มไปด้วยความชิงชัง

“อีชุตีมา มึงออกไปจากบ้านกู มึงไม่ใช่ลูกกู อีสารเลว” ไม่พูดเปล่า มือเหยี่ยวบนหีบจับอะไรได้ก็ขว้างใส่หลานสาวจนเธอต้องยกมือปิดป้อง

“ยายคะ นี่หนูเอง”

“มึงออกไป อีเนรคุณ มึงขายของทุกอย่างที่เป็นของตระกูลเรา”
 ทิพย์ยังไม่หยุดฟันเพื่อน มาลัยทองพยายามอธิบายว่าเธอไม่ใช่คนที่
 ขายของเธอกำลังสาปแช่ง จนกระทั่งเพชรต้องรีบเข้ามาเพราะได้ยินเสียง
 โวยวาย

“แม่! ใจเย็นๆ” ลูกสาวเขย่าร่างทิพย์ให้ได้สติ

“อีซุติมา มันมาทำไม” หญิงชราเริ่มหอบ

“ไม่ใช่พี่ซุติมา แม่มองดูดีๆ ลี นั่นมันมาลัยทอง” เพชรกระซิบ

หญิงชราหรีตาเพ่งมองภาพตรงหน้า เพชรหยิบแว่นตาที่หัวเตียงมา
 สวมให้ เมื่อทุกอย่างชัดเจน ทิพย์ก็ส่ายหัวและบ่นเพิ่มพำ

“ฉันนี่นอกจากสายตาไม่ดี สมองก็ยังไม่ละเอียดอีก ยายขอโทษนะลูก
 มาให้ยายกอดให้หายคิดถึงที”

มาลัยทองยิ้มกว้าง โลงอกที่ยายของเธอกลับมาเป็นคนเดิม รีบวาง
 สัมภาระและโผกอดยาย

“ใจหายหมด นี่กว่ายายจะจำหนูไม่ได้เสียแล้ว”

รอยยิ้มของทิพย์เต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งวัย

“จำได้ลิ แต่ยายคงจะจำเรื่องที่พ่อแม่ของหลานทำไว้ได้มากกว่า”

หญิงชราเอ่ยเสียงเบา เห็นหน้ามาลัยทองยามใด ใจก็ประหวัดถึงวีรกรรม
 ของลูกสาวคนโตทุกที ก็เพราะซุติมาไม่ใช่หรือที่ทำให้ตระกูลเก่าแก่ของเธอ
 ต้องกลายเป็นผู้ตีตกอับ เสียชื่อเสียงจนคนเขานินทาไปทั่ว

“แม่ก็อาการไม่ต่างจากยายเท่าไรหรอกค่ะ พวกเราโดนพ่อหลอก
 กันหมด” มาลัยทองหันมาบีบนิ้วดูให้หญิงชรา

“แน่ละสิ ตอนที่พวกมันคิดจะแต่งงานกันเคยฟังคำคัดค้านของฉัน
 ไหมล่ะ แล้วเป็นไง นอกจากหนีไปกับอีเมียใหม่ สมบัติพัสดุนของบ้าน
 ของร้านมันก็เอาไปขายหมด ไม่เว้นแม่แต่...” พอพูดเรื่องนี้ทีไร น้ำตาแห่ง
 ความเจ็บแค้นก็จะไหลออกมาเสียให้ได้

“โอ้ ยายขา ถ้าไม่มีพ่อ หนูก็ไม่ได้เกิดมาสิคะ และอีกอย่างยายไม่ต้อง

ห้วง หนูจะเป็นคนไปตามหาสิ่งที่ยายต้องการมาให้เอง”

ทิพย์ตาโตและหันมามองหน้ามาลัยทองทันที “เมื่อไหร่ มาลัย หลานจะนำมันกลับมาได้เมื่อไหร่”

“แม่ ให้เวลาหลานหน่อยสิคะ” เกษรแทรก

“หลานต้องพามันกลับมาให้ได้นะมาลัย ยายจะได้ตายตาหลับเสียที ไม่เช่นนั้นฉันบิรบรรพบุรุษคงได้สาปแช่งยายในยมโลกแน่ที่รักษาของล้ำค่าของต้นตระกูลเอาไว้ไม่ได้”

“หนูสัญญาจะยาย หนูจะนำมันกลับมาเร็วๆ นี้” หลานสาวให้คำมั่น
ทิพย์ค่อยยิ้มออก ก่อนจะหลับตาพริ้มและถอนหายใจยาว ความหวัง
ครั้งใหม่สดไสเสมอ

บนชานบ้านที่แยกออกมาเป็นสัดส่วน เกษรรินน้ำเปล่าใส่แก้วแล้ววางลงข้างถ้วยลื่นจืดล่อยแก้ว จากนั้นหลานสาวก็เดินมาสมทบและนั่งลงใกล้ๆ

“หลับแล้วหรือ” นางสาวถามถึงแม่ตัวเอง

“ค่ะ”

เกษรยกของว่างเสิร์ฟให้มาลัยทอง

“ยายเป็นแบบนี้บ่อยไหมคะ”

“หลังๆ เพื่อบ่อย แต่วันนี้แคงลืมหน้ามาลัยด้วย ไม่ได้มานานแล้วนี่”

ทิพย์เจ็บป่วยออดๆ แอดๆ ด้วยเพราะวัยชรา จะเดินหนีไปไหนก็ลำบาก จึงต้องนอนอยู่บนเตียงเท่านั้น ข้าตอนหลังยังสมองเลอะเลือน มักจำแต่เรื่องอดีต แต่เรื่องที่เพิ่งเกิดกลับลืมง่าย ๆ แพทย์บอกว่าเป็นอาการของโรคอัลไซเมอร์

“แม่อีกมีอาการไม่ต่างกันนัก คินโหนดที่ฝันร้ายก็ร้องลั่นบ้านแบบนี้เหมือนกัน”

“เป็นเพราะพี่เกวิทย์คนเดียวแท้ๆ” เกษรบน

มาลัยทองนึกย้อนวันวาน นานแค่ไหนแล้วที่แม่ของเธอไม่มีสิทธิ์เข้ามาที่เรือนไทยหลังนี้ คงตั้งแต่ความแตกเรื่องสมบัติต่างๆ ที่ให้ชุตีมาเป็นคนดูแลบางรายการหายไปอย่างไม่น่าให้อภัย โดยเฉพาะของล้ำค่าที่สุดที่ทิพย์หวงแหนกันอย่างดาบโบราณเล่มนั้น

‘หมายความว่ายังงั้นชุตีมา หล่อนตามหาดาบให้ฉันไม่ได้เหรอ’ ทิพย์เบิกตาโพลงเมื่อรู้ว่าลูกสาวบอกเพียงว่านำดาบกลับมาไม่ได้

‘โอ้ แม่ แค่จะให้ตามไปหาไอ้ผู้เฮงชวยนั้น หนูก็ไม่อยากเห็นหน้ามันแล้ว กับอีแค่ดาบเก่าๆ แบบนั้นช่างมันเถอะ’

‘ไม่ได้ แก่ต้องเอากลับมาให้ฉัน’

‘โอ๊ย แม่ เข้าใจหนูบ้างสิ หนูก็เจ็บใจไม่แพ้กันนะที่คนเคยรักมันหักหลังกันได้ขนาดนี้ แม่ควรจะสนใจความรู้สึกของลูกสาว ไม่ใช่สมบัติที่ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้’

‘อิชุตีมา คนแก่กว่าชุกรามแน่ ‘ถ้าอย่างนั้นแกก็ไม่ต้องเข้าบ้านฉันอีก และอย่าได้มายุ่งเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้ ไร่ร้านของเก่าที่มันใกล้จะเจ๊งฉันยกให้เพราะเห็นแก่หลาน แต่สำหรับแก อย่ามาให้ฉันเห็นหน้า’

การทะเลาะกันครั้งนั้นทำให้ความสัมพันธ์ของสองแม่ลูกขาดสะบั้น พอชุตีมาถูกตัดขาดจากเรือนใหญ่ เกษรก็เป็นเหมือนคนกลางที่ต้องไปรับมาลัยทองมาเที่ยวเล่นที่เรือนของยายบ้าง

ด้วยความที่เป็นหลานคนเดียว ทิพย์จึงพอจะตัดเรื่องบาดหมางกับลูกสาวออกไปได้ และมาลัยทองยังเป็นอีกหนึ่งความหวังที่จะตามหาของล้ำค่าที่หายไปจากตระกูล

‘มันคือดาบชาติตรี ดาบเงินศิลปะแบบล้านนา มันมีค่าต่อพวกเราามาก ก่อนพ่อยายจะเสียชีวิต ยายสัญญาว่าจะรักษามันให้ดี แต่ดูสิ่งทีพ่อแม่หลานทำ พวกมันขายดาบเล่มนั้นไป’

ทิพย์เล่าให้มาลัยทองฟังทุกครั้งยามได้อุ้มร่างเด็กมอมภาพที่เขavnบนผนัง ภาพดาบเก่าโบราณเป็นสีชาวดำ เธอไม่รู้ที่มาของดาบนอกจากว่า

มันเป็นของเก่าแก่ของตระกูล โกวิทย์ขายมันไปเกือบปีความจิงแตก แถม
ยังหนีไปต่างประเทศติดต่อกันไม่ได้อีก ทุกคนจึงไม่รู้ว่าดาบเล่มนั้นอยู่ที่ใด

“เรื่องทีบอกกับยายเป็นเรื่องจริงหรือมอลัย” เกษรเอ่ยถามขณะที่
มอลัยของกำลังจะตักของว่างเข้าปาก

“เรื่องไไหนคะ”

“ก็เรื่องทีหลานบอกว่าจะไปตามหาดาบให้ยาย ปกติหลานไม่เคยเอ่ย
เรื่องนี้กับยายเลย”

แม่ทิพย์จะอ้อนวอนหลานสาวไม่รู้กี่ครั้ง แต่มอลัยของก็ได้แต่ยิ้ม ผิด
กับวันนี้ทีคำสัญญาหลุดจากปากได้

“ตอนนี้หนูมีเงินก้อนหนึ่งแล้วคะน้ำ และพอจะรู้แล้วว่าดาบชาตรีนั้น
อยู่ที่ไหน”

เกษรระบายยิ้ม ยกมือขึ้นไหว้เหนือหัว

“สาธุ ขอให้ครั้งนี้เจอดาบนั้นจริงๆ เถอะ พวกเราจะได้อยู่อย่างสงบ
สุขเสียที”

สาวใหญ่เชื่อเช่นนั้น เพราะตั้งแต่ของล้ำคัมหายไ้จากบ้าน พวกเธอ
ก็ประสบแต่ชะตากรรมประหลาด ทิพย์ล้มป่วยลุกเดินไปไหนไม่ได้ เอก-
รัตน์สามีของเกษรก็ด่วนจากไปด้วยอุบัติเหตุ แถมซุติมาก็กลายเป็นคน
อารมณ์แปรปรวน มันอาจจะเป็นอาถรรพ์ทีบรรพบุรุษลงโทษพวกเธอก็ได้

ทีผ่านมาแม้จะพยายามตามหา ซุติมาเคยได้ข่าวว่ามันหลุดไปอยู่ที่
นักค้าของเก่าชาวพม่าแต่ก็ไม่พบ ลองหาดาบมาทดแทน แสร้งทำของปลอม
ให้เหมือนของเดิมทีสุด แต่ทิพย์ก็ยืนยันว่าเธอจำได้ทีว่าอันไหนคือดาบชาตรี
ของจริง

“หนูจะนำมันกลับมาหาขายให้เร็วทีสุดคะ”

คำมั่นของมอลัยของทำให้เกษรยิ้มไม่หุบ หวังว่าทุกอย่างจะดีขึ้นใน
เร็ววัน

สิ่งก่อสร้างหลังใหญ่ประดับประดาด้วยแสงไฟสีสวย ใครก็รู้ว่านี่คือคฤหาสน์ ‘จินตนาคักดี’ เจ้าของเป็นนักธุรกิจหนุ่มที่ประสบความสำเร็จ ทั้งที่อายุเพียงสามสิบปี

หลังประตูรั้วสไตล์ยุโรป มีรูปปั้นน้ำพุรูปเทพเจ้ากรีกตั้งอยู่หน้าประตูบ้าน เป็นวงเวียนสำหรับรถเข้าออก รั้วกำแพงกว้างขวาง ตัวบ้านรายล้อมด้วยสวนหย่อมและต้นไม้ที่ตกแต่งเป็นอย่างดี

สาวใช้ในชุดแต่งกายที่เหมือนกันหมด คือสวมเสื้อและกระโปรงยาว สีเทมิน คาดทับด้วยผ้ากันเปื้อนสีขาวมีระบายลูกไม้ เดินยกอาหารผ่านหน้าหญิงวัยกลางคนตรงไปยังห้องอาหารใหญ่อย่างเป็นทางการ

“เร็วๆ สิ พวกหล่อนก็รู้ว่าหากคุณวินโมโหหิวจะเกิดอะไรขึ้น” แซ่มหญิงวัยห้าสิบปีซึ่งรับหน้าที่เป็นแม่บ้านของคฤหาสน์เอ่ยกระตุนลูกน้องให้กระตือรือร้นมากกว่านี้

ใครจะรู้ว่าวันนี้เจ้าของบ้านจะกลับบ้านเร็วกว่าปกติ แถมยังอยากกินข้าวกับดวงตาผู้เป็นย่าอีกด้วย แซ่มจึงต้องเร่งมือจัดกับข้าวขึ้นโต๊ะให้เร็วกว่าเดิม

สาวใช้ยกอาหารเข้าไปในห้องใหญ่ที่มีโต๊ะตัวยาวกว่าห้าเมตร นอกเหนือจากที่กำลังจะนำมารวมก็มีของกินที่เพิ่งทำเสร็จอีกสี่ห้าอย่างวางไว้อยู่ก่อนแล้ว

เก้าอี้หัวโต๊ะมีสามชีวิตนั่งรออยู่ ผู้อาวุโสสุดคือดวงตา ผู้มีศักดิ์เป็นย่าของชวิน ข้างๆ เธอมีพลอยแก้ว หลานบุญธรรมคอยนั่งปรนนิบัติ ส่วนชวินนั่งอีกฝั่ง

“อะไรกันแซ่ม กินกันแค่สามคนทำไมทำอาหารมาเยอะแยะ” หญิงชราหันไปถาม

แซ่มยิ้มเจื่อนๆ “ก็ทำเหมือนทุกครั้งที่คุณวินเธอกลับบ้านแหละคะ คุณท่าน”

“แล้วจะกินหมดเธอ” ดวงตายังไม่เข้าใจ

ชวินจึงรีบตัดบท “ผมสั่งป้าแหม่มเองแหละครับคุณย่า ป้าแกก็รู้ว่าถ้าวันไหนผมอยากกินข้าวที่บ้านต้องจัดเต็ม”

ดวงตาถอนหายใจ “กินทั้งกินข้างแบบนี้ไม่ดีนะลูก นึกถึงตอนที่เราไม่มีข้างสิ”

แววตาชายหนุ่มเปลี่ยนไป “ข้างปะไรคุณย่า ตอนนี่เรามีกินเหลือเฟือก็ต้องกินให้เต็มที่ ไม่ต้องประหยัดเพื่อใครทั้งนั้น” เขาเอ่ยติดตลก แต่ดวงตาส่ายหัว

“ดูเอาเถอะพลอยแก้ว คิดแบบนี้พี่ชายเธอก็ไม่รู้จักโตเสียที”

ดวงตาหันไปคุยกับสาววัยสิบหกที่นั่งข้างๆ ซึ่งทำได้เพียงยิ้มอย่างเจียมตัว พลอยแก้วเป็นเด็กกำพร้าที่ดวงตารับมาดูแลตั้งแต่อายุได้หกขวบ มีฐานะเป็นหลานบุญธรรมที่ดวงตารักและเอ็นดู แถมเด็กสาวก็ทำหน้าที่ดูแลคนแก่ได้ดีจนชวินไม่ห่วง

“แล้วแบบนี้จะมีผู้หญิงที่ไหนมาแต่งงานด้วยล่ะนี่”

“ไปกันใหญ่แล้วคุณย่า คุยเรื่องอาหารดันไปโผล่เรื่องแต่งงานได้ยังไง”

“ก็อย่าไม่เห็นวินจริงจังกับผู้หญิงคนไหน”

“โธ่ เห็นอย่างนี้มีแต่คนอยากได้ผมไปเป็นแฟนนะครับ”

“แต่ก็ไม่ตกลงปลงใจกับใครสักคน ระวังเถอะ แก่แล้วจะไม่มีใครเอา ย่าว่าวินควรหาคนรักจริงๆ จังๆ ได้แล้ว”

หลานชายหัวเราะในลำคอ “มันไม่มีหรอกครับคุณย่า รักแท้ะ ไม่อย่างนั้นก็คงเห็นพอกับแม่ผมอยู่ที่นี้ด้วยกันแล้วสิ”

“นั่นมันเป็นเรื่องของคนสองคน ซึ่งเราไม่ควรนำมาเป็นรอยแผลในชีวิตของเราะลูก”

“ผู้หญิงแต่ละคนที่เข้ามาหาผมล้วนแต่ต้องการเงินของผมเท่านั้นแหละครับ” เขายกไหล่ร่ากับไม่จริงจัง แต่แวบหนึ่งก็กลับนึกถึงใครบางคนที่ไม่สนเงินตราที่เขาเสนอให้ ยายเฉิมเว้นหน้าจายาเข้าสายฟ้ามาประลัยนั่นเอง

“มันก็น่าจะมีบ้างนะวินถ้าลองเปิดใจ”

“ไม่เอาละคุณย่า ผมยังไม่อยากคุยเรื่องแต่งงาน ผมเพิ่งจะสามสิบ ยังมีเวลาสนุกกับเงินทองอีกเยอะ” เขาตัดบทหันไปหาแชมเพื่อให้อັดกข้าว พร้อมกับนำเสนอเมนูเด็ดให้ดวงตาลิ้มลอง

หญิงชราทำได้เพียงยิ้ม หลานชายของเธอในวันนี้มันใจในตัวเธอมากขึ้น เขาไม่ใช่เด็กน้อยที่เร้นแค้นเหมือนแต่ก่อน อย่างไรก็ตาม ชีวิตผ่านอะไรมาเยอะกว่าจะกลายเป็นนักธุรกิจหนุ่มดาวรุ่งที่คนในวงการอสังหาริมทรัพย์จับตา ซ้ำยังรูปหล่อ พุดจาไพเราะราวกับเทพบุตร ทุกอย่างช่างดีพร้อมหากไม่มีใครถามถึงเรื่องในอดีต

เด็กชายชินเป็นลูกกำพร้าที่แม่ทิ้งไปอย่างไม่ไยดี ส่วนพ่อก็ตรอมใจจนติดเหล้าและรชชตายตั้งแต่เขาอายุได้เพียงห้าขวบ มีเพียงดวงตาและอมรผู้เป็นปู่คอยเลี้ยงดู

อมรเป็นคนสอนให้ชินมีความขยันและไม่ดูถูกงานหนัก จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ชินอดทนอะไรได้นานๆ ความลำบากในวัยเด็กกลายเป็นพลังงานที่ทำให้เขาต้องระเบิดออก ชินเกลียดตัวเองที่เป็นคนจน เพื่อนในวัยเด็กต่างล้อเลียนเรื่องฐานะของเขา ดวงตาบอกให้ชินอดทน เพราะทุกคนไม่มีทางเลือก ขอเพียงเขาตั้งใจเรียน เมื่อเรียนจบทางเลือกของเขาก็จะมากขึ้น ชินรับฟังและบอกว่าสักวันหนึ่งเขาจะทำให้ปู่กับย่ามีชีวิตที่ดีขึ้นให้ได้

ไม่รู้ว่าเด็กชายคิดอะไรอยู่ แต่เมื่ออายุได้เพียงสิบเจ็ดปี เขาตัดสินใจไม่เรียนต่อ แต่ออกมาทำงานกับออลกรุณณ์ เสียหน้าขายที่ดิน ชินช่วยทำบัญชีเล็กๆ น้อยๆ ในสำนักงาน บ้างก็ติดสอยห้อยตามไปเป็นลูกมือ ชินเป็นคนมีความสามารถ ทำให้ได้รับความไว้วางใจจากออลกรุณณ์ จนกระทั่งอายุยี่สิบสามจึงได้มีโอกาสเป็นนายหน้าค้าที่ดินเอง

ครั้งนั้นเขาทำสำเร็จและมีเงินกลับเข้าบ้านพร้อมกับอาหารชั้นเลิศ เขาบอกดวงตาและอมรว่าพอจะมีช่องทางที่ทำให้ตัวเองไม่เป็นคนจนอีกต่อไปแล้ว

อมรเสียดชีวิตก่อนที่จะเห็นชวินทำธุรกิจดีวันดีคืน การเป็นนายหน้าที่เหมือนนัวดวง และเขาค่อนข้างดวงดี แถมการเข้าสู่วงการเล่นหุ้นกับอลงกรณ์ก็ทำกำไรสวยงาม อายุได้ยี่สิบหกปี ชวินก็ออกมาตั้งบริษัทเป็นของตัวเองโดยมีอลงกรณ์คอยดูแลเป็นที่ปรึกษาให้ อลงกรณ์รักเขาเหมือนลูกชายคนหนึ่ง ชวินเองก็เคารพอลงกรณ์มาก

วันนี้ชวินเหลือดวงตาที่เป็นญาติผู้ใหญ่เพียงคนเดียว ขณะที่เงินทองมีมากขึ้น เขาเริ่มกลับไปเรียนหนังสืออีกครั้งเพื่อทำให้ตัวเองเป็นคนที่มีทุกอย่างครบสมบูรณ์ แต่ชวินคงไม่รู้ตัวหรอกว่าความอดทนของเขากลับลดน้อยลง ชายหนุ่มกลายเป็นคนเอาแต่ใจและยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางของทุกอย่าง แทบไม่เหลือชวินที่น่ารักคนเดิมของดวงตา

“ไม่มีอะไรหรอกวิน ที่ย่าพูดมากเรื่องคู่ครองก็แค่เป็นห่วง วันข้างหน้าอย่ากลัวว่าวินต้องอยู่คนเดียว”

“ไม่หรอกครับคุณย่า อย่างน้อยผมก็มีคุณย่าอยู่ ยายพลอยอีกคน แค่นี้ผมไม่ต้องมีเมียก็ได้” ชวินยังหาข้ออ้าง

ดวงตาได้แต่ยิ้มละมุนแล้วยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ไม่ได้พูดอะไรกับหลานชายอีก

“พ่ายขึ้นห้องดีกว่าพลอย ย่าอยากพักแล้ว”

เด็กสาวรีบทำตาม ขณะที่ชวินมองตามหลัง รู้สึกผิดที่ไม่สนใจฟังคำพูดของหญิงชราเลย

แต่เขาก็คิดอย่างที่พูดจริง เวลานี้เขาก็กำลังสนุกกับการใช้ชีวิต มีเงินมีทองมากมาย ผู้หญิงนะหรือ เอาไว้เป็นคู่นอนชั่วคราวก็พอ ส่วนใครที่สมควรมอบรักจริงให้ เขาไม่เห็นว่าจะมีสักราย

ดูอย่างดาราจันท์ที่ออกจะเพียบพร้อม ขานั่นก็ยอมคุยกับเขาเพื่อธุรกิจเท่านั้น คงไม่ยอมลดตัวมาคบกับคนชั้นต่ำอย่างเขาแน่ๆ

แต่ช่างปะไร...ใครสน

ชวินยกไหล่ แล้วเรียกเอกลิขิตเข้ามาหาเพื่อให้ช่วยไปหยิบไวน์ราคา

แพงมาให้ เขาอยากดื่มแก้เซ็งให้วันนี้เสียหน่อย ไหนๆ ก็ไม่มีใครเข้าใจแล้ว
 เอกลิขิตกลับเข้ามาพร้อมของที่เขาคงต้องการ เลขฯ บรรจงรินไวน์ใส่
 แก้วสวยอย่างระมัดระวังและยื่นให้เจ้านาย

“นี่เอก เรื่องที่ฉันให้นายไปหาข้อมูลถึงไหนแล้ว”

เอกลิขิตนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะรายงาน “อ้อ เรื่องผู้หญิงที่มีเรื่องกัน
 เมื่อตอนบ่ายนะเธอครับ”

ชวินพยักหน้า

“เธอชื่อมาลัยทองครับ”

หนุ่มหล่อล่ำลึงไวน์

“นอกจากหน้าตาเซ็กซี่ ชื่อก็เหมือนนางเอกเลิกด้วยเธอเนี่ย” เขา
 หัวเราะ

เอกลิขิตนิ่งจนเจ้านายสั่งให้พูดต่อ

“เธอเป็นเจ้าของร้านของเก่าชื่อ ‘ในวาร์วัน’ ย่านเวียงนครเกษมครับ”

“ก็ไม่แล้ว ฉันนึกว่าเธอจะเป็นพวกพนักงานเงินเดือนธรรมดา หรือ
 ไม่ก็พวกลูกจ้างโรงแรมแถวนั้น” ชวินตัดสินเธอจากการพบเจอครั้งแรก
 แบบนั้น

“ที่น่าสนใจก็คือ คุณมาลัยทองกำลังจะไปฮ่องกงครับ”

“มีอะไรเธอ”

ชวินฟังเอกลิขิตอย่างตั้งใจ พลันแวตาคายชัดถึงแผนการแก้แค้น
 บางอย่าง คราวนี้แม่นางเอกเลิกมาลัยทองคงเจอเขาเอาคืนอย่างถึงใจแน่

เกาะฮ่องกง

ในโรงแรมหรูกลางเมือง สาวงามร่างสูงเดินมาด้วยท่าทางมาดมั่น
 เธอสวมเดรสแขนงูตีสีแดงสด ที่คอระหงมีสร้อยไข่มุกเส้นเล็กขับผิวเนียน
 มือถือกระเป๋าหนังสีดำวาววับ ใบหน้าหวานราวน้ำผึ้งเดือนห้าเป็นที่ประทับใจ
 ของผู้พบเห็น บริการที่ยืนหลังเคาน์เตอร์หันไปมองเป็นตาเดียวเมื่อเธอเดิน

เข้ามาใกล้ หญิงสาวส่งยิ้มหวานแล้วถามพนักงาน

“ห้องประชุมของอยู่ทางไหนคะ”

“ห้องหมายเลขสิบสองครับคุณผู้หญิง” เขาตอบ

เธอพยักหน้าและกล่าวขอบคุณก่อนจะเดินเซิดหน้าไปยังที่หมาย ภายใต้นุคลิกมาดมั่น ใครจะรู้ว่าเธอก็แอบตื่นเต้นไม่น้อย การกิจสำคัญในวันนี้เธอจะพลาดไม่ได้ จึงเป็นเหตุผลให้มาลัยทองต้องแต่งตัวให้ดีที่สุดเพื่อสร้างความน่าเกรงขามให้แก่ผู้พบเห็น

มาลัยทองเดินเข้าห้องประชุมขนาดใหญ่ ที่นั่งเป็นชั้นไล่ระดับลงมา ตรงกลางเป็นเวทีซึ่งมีผู้ดำเนินรายการกำลังประกาศก้อง คนในห้องแต่งตัวสวยงาม มองไปแล้วมีแต่มหาเศรษฐีชื่อดังที่ต้องการมาจับจองของสะสมในคืนนี้

ใช่แล้ว หญิงสาวกำลังมางานประมูลของเก่าที่บริษัทซัทเทบีส์ บริษัทจัดการประมูลชื่อดังจัดขึ้น ตามข่าวที่ติดตามมานาน ของที่เธอต้องการจะถูกนำออกมาประมูลในค่ำคืนนี้

การปรากฏตัวของสาวชุดแดงสร้างความสนใจให้แก่คนในห้องไม่น้อย เธอเดินเฉียดมายามั่งแก้อี้แถวที่สาม และหักท่ายหญิงชราที่นั่งข้างๆ ซึ่งเป็นคนไทยด้วยกัน บนเวทีกำลังมีการประมูลกาน้ำชาจากจีนสมัยศตวรรษที่สิบเก้าในราคาสูงลิ่ว หวังว่าเมื่อถึงคิวของสิ่งที่เธอต้องการ ราคามันคงไม่เกินวงเงินที่เธอกำหนดไว้

อุตุล่ำที่เก็บออมมานาน ค้นหาเทพพลิกแผ่นดิน งานนี้เธอจะไม่ยอมให้มันหลุดมือไปแน่ๆ

ดาบชาตรี...

เสียงปรบมือดังก้องเมื่อมหาเศรษฐีจากอินเดียชนะประมูลกาน้ำชา รูปหงส์ ชายบนเวทีกำลังเสนอซิลปวัตฤ์ขึ้นใหม่ใ้ผ้าคลุมที่มีสาวสวยเขินเข้ามา มาลัยทองมองด้วยใจระทึก เมื่อดึงผ้าคลุมออกไปก็สาตสองเผยให้เห็นตุ้กระจกใสขนาดหนึ่งเมตร ด้านในมีดาบสีเงินเล่มหนึ่งตั้งอยู่บนที่วาง

ดาบอันเป็นรูปพญานาคสีทอง สวยงามจนคนทั้งห้องประชุมอือฮา

“รายการประมูลที่ห้าสิบเก้า นี่คือดาบล้านนา อันเป็นดินแดนส่วนเหนือของประเทศไทย ว่ากันว่าดาบเล่มนี้อยู่ในช่วงประมาณพุทธศักราชสองพันสามร้อยสี่สิบ เป็นดาบของพระเจ้ากาวิละซึ่งเป็นเจ้าเมืองเชียงใหม่ใช้ในการป้องกันการรุกรานจากข้าศึก”

“ข้อมูลมั่วไปหน่อยนะ” มัลย์ทองพูดกับตัวเองอย่างคนรู้ใจจริง ดาบเล่มนั้นมันของพระเจ้ากาวิละเสียที่ไหน น่าจะสร้างมาก่อนหน้านั้น และคงเป็นดาบประจำเมืองไหนสักเมืองในอาณาจักรล้านนา

“ราคาประมูลเริ่มที่หนึ่งพันเหรียญ”

มัลย์ทองเตรียมจะยกป้าย แต่แล้วมหาเศรษฐีชาวอินเดียคนเดิมทางฝั่งขวาก็ยกเพิ่มราคาเป็นสองพันเหรียญอย่างรวดเร็ว หญิงสาวเข้มปากยกเพิ่มอีกห้าร้อยเหรียญ เสียงค้อนเคาะโต๊ะดังก้อง

“ราคาอยู่ที่สองพันห้าร้อยเหรียญ โดยคุณผู้หญิงชุดแดงครับ”

ยังไม่ทันขาดคำ เศรษฐีแก่เมืองโรตักก็ชูเพิ่มอีกสองพันเหรียญ

“เป็นสี่พันห้าร้อยเหรียญครับ”

มัลย์ทองสุดลมหายใจลึก “ดาบก็ดาบเก่าธรรมดา อีตาลุงนี้จะยกไปทำไมไม่ทราบ”

“ดูเหมือนว่าเขาอยากได้ที่วางดาบที่เป็นลายพญานาคสีทอง เขาคงชอบ เห็นคุยกันตั้งแต่ก่อนเข้าห้องประมูลแล้ว” หญิงชราที่นั่งข้างๆ คงได้ยินเธอบ่นจึงแอบกระซิบ

มัลย์ทองกลอกตา...จะบ้าตาย นี่เธอต้องมาประมูลของสำคัญของตระกูลแข่งกับคนรวยที่อยากได้แค่ฐานวางดาบ

มัลย์ทองยกป้ายเพิ่ม

“โอเค คุณผู้หญิงชุดแดงยกเพิ่มอีกห้าร้อยเหรียญ ตอนนี้อีราคาอยู่ที่ห้าพันเหรียญสำหรับดาบโบราณจากประเทศไทย”

เศรษฐีอีกฝั่งชะงักงันมาดูหญิงสาว มัลย์ทองยิ้มหวานส่งสายตา

ออกอ้อนให้เขาขอมปล่อยของชิ้นนี้ให้เธอเสีย ชายชราที่ยิ้มรับ พร้อมกับยกป้ายอีกสองพันเหรียญ...เป็นเจ็ดพัน

มาลัยทองต้องเก็บอารมณ์ไว้ภายใต้สีหน้าเรียบเฉย มือสั่นสะท้านก่อนจะผินใจยกป้ายขึ้นสู่อีกครั้ง

“เพิ่มมาอีกสองพัน ราคาอยู่ที่เก้าพันเหรียญแล้วครับ มีใครจะสู้อีกหรือไม่”

ราคาเกือบสามแสนบาทแล้ว หญิงสาวเทหมดหน้าตัก หวังว่าการนำดาบไปให้ทิพย์ แม่ของเธอคงได้รับการให้อภัยไปด้วย ทางตาแลไปมองฝั่งชายอินเดีย เขาส่ายหัวและคงเลิกสนใจแล้ว

ถูกต้องแล้ว...ดาบโบราณธรรมดาไม่ต้องสนใจหรอกละลุง

“เก้าพันเหรียญหนึ่ง เก้าพันเหรียญสอง และเก้า...” คนบนเวทีชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะหันไปมองเก้าอี้แถวหลังสุด มีใครคนหนึ่งชูป้ายเพิ่ม “โอ...พระเจ้า เรามีสุภาพบุรุษเพิ่มราคาประมูลมาอีกห้าพันเหรียญครับ”

หญิงสาวตาเบิกโพลง ไซ้...เธอได้ยินไม่ผิด มีเศรษฐีคนใหม่ให้ราคาดาบชาตรีอีก มาลัยทองตัวสั่น หูอื้อ เงินเพิ่มมาอีกตั้งห้าพันเหรียญเธอจะเอาที่ไหนไปสู้

ขณะที่กำลังคิดหนัก เสียงค้อนเคาะโต๊ะก็ดังจนเธอสะดุ้งโหยง

“เคาะราคาที่หนึ่งหมื่นสี่พันเหรียญครับ”

มีเสียงปรบมือดังก้อง มาลัยทองชะงัดมองหาคู่แข่งที่ปาดหน้าคว่ำดาบไป

“นั่นมันคุณชวิน มหาเศรษฐีด้านอสังหาริมทรัพย์นี่นา” เสียงจากป่าข้างๆ ดังหลังจากเธอลุกขึ้น

ชวินนั่นหรือ...เหมือนเคยได้ยินที่ไหน

“คุณป้ารู้จักเธอคะ”

“ก็คนไทยด้วยกัน คุณชวินนี่เธอเก่งเรื่องการประมูล รู้ว่าอันไหนของดีมีราคาขายได้ วันก่อนก็ไปประมูลเกาะทางตอนใต้ของมัลดีฟส์ แวะ

ว่าราคาเพิ่มขึ้นจากที่ประมูลได้เป็นเกือบเท่าตัว”

แม่ล้วยของขบگرامแน่น หันไปมองผู้ชายแถวหลัง พลันก็ได้สบตากับเขา ชายหนุ่มมองตอบอย่างหยามเหยียด รอยยิ้มนั้นแจ่มใ้ด้วยความเป็นผู้ชนะตัวจริง

ในห้องรับส่งของ ชวินเซ็นชื่อลงในเช็คแล้วยื่นให้พนักงาน พนักงานตรวจสอบก่อนจะผายมือให้ผู้ประมูลรับของได้ ชายหนุ่มขอบคุณและเดินไปยังจุดรับของ กล่องแก้วที่มีตาอยู่ข้างใน ชวินอมยิ้มมอง

เสียเงินไปเกือบห้าแสน ไม่นับค่าเดินทางมาถึงฮ่องกง ได้ดาบโกโรโกโสนี้มา คนอื่นอาจมองว่าบ้า แต่เศษเงินแค่นี้แลกกับการได้ปาดหน้าแม่ล้วยของอะไรนั่นถือว่าคุ้มแสนคุ้ม

ยังได้เห็นสีหน้าของเธอเมื่อครู่ เขาอยากจะแลบลิ้นปลิ้นตาแถมชี้หน้าเย้ยคนแพ้เสียเต็มประดา แค่นี้ก็ทำให้ชายหนุ่มหลุดหัวเราะออกมาได้

“มีอะไรให้ผมรับใช้อีกหรือเปล่าครับ” พนักงานชาวฮ่องกงถามเมื่อเห็นเขาหัวเราะ

“อ้อ ไม่ ผมโอเคดี” เขาตอบก่อนจะแก้มิ่งทำเป็นพิจารณาตรวจสอบดาบเงิน

“ความจริงเจ้าของคนเก่าเขาฝากบอกผู้ที่ได้ของชิ้นนี้ไปด้วยนะครับ ว่าดาบเล่มนี้มีความมหัศจรรย์ซ่อนอยู่”

ชวินและเอกลิขิตต่างหันขวับมามองอย่างสงสัย

“อะไร”

พนักงานคนเดิมหยิบเศษกระดาษมาอ่าน มันเป็นข้อความภาษาอังกฤษ

“ดาบเล่มนี้เหมาะสำหรับผู้ชายที่ต้องการความสมบูรณ์แบบ หากคุณคิดว่าในความเป็นชายชาติวีรคุณขาดสิ่งไหน คุณควรจะอธิษฐานขอจากมัน มันจะดล...”

ไม่ทันพูดจบ ชวินก็หยิบกระดาษในมือพนักงานออกมาอ่านแล้ว
หัวเราะร่วน

“แสดงว่าเศษกระดาษนี้ก็เป็นของผมด้วย”

พนักงานผายมือ

เอกลิขิตยังสงสัย “มีอะไรอีกหรือเปล่าครับนาย เป็นดาบผีสิงหรือ
เปล่า”

“ไม่หรอก เจ้าของคนเก่าคงเพ้อเจ้อ บอกว่าถ้าเราอยากได้อะไรที่ช่วย
เสริมสร้างความเป็นชายก็ให้อิฐฐานขอจากดาบนี้ ตลกชะมัด”

“เป็นดาบมหัศจรรย์หรือครับ”

“นั่นมั้ง แต่นายจะให้ฉันขออะไรอีก ในเมื่อทุกอย่างที่ชายในโลกนี้
ต้องการมันอยู่ในมือฉันหมดแล้ว หรือจะให้ฉันขอให้น้องชายของฉันใหญ่
ขึ้น ໒...แค้นนี้ผู้หญิงแต่ละคนก็ทนไม่ไหวแล้ว”

เอกลิขิตหัวเราะก่อนจะนั่งคิด จริงอย่างที่เจ้านายพูด ชวินจะต้องการ
อะไรอีก

“เพื่อว่านายต้องการเจ้าสาว...”

“หยุด แค่นี้กะปริบตาก็มีผู้หญิงพร้อมจะแต่งงานกับฉันแล้ว ไม่
ต้องพึ่งไอ้ดาบนี้หรอก”

จังหวะนั้นเองพนักงานของบริษัทจัดการประมูลคนเดิมเดินเข้ามาหา
และบอกว่ามีสุภาพสตรีคนหนึ่งต้องการพบชวินอยู่หน้าห้อง เอกลิขิตสงสัย
และกำลังจะปฏิเสธ แต่เจ้านายยกมือห้าม

“บอกให้เธอรออยู่ตรงนั้นแหละ เดี่ยวผมจะออกไปพบเอง”

พนักงานรับคำและเดินออกไป

“ได้ยังไงครับนาย เกิดเป็นพวกที่คิดร้าย” เลขาฯ ยังเป็นห่วงความ
ปลอดภัย

“ไม่ต้องห่วงหรอกหนา จะใครเสียอีกถ้าไม่ใช่แม่มาลัยของคนนั้น”

ชวินเดาถูก เพราะตอนนีที่หน้าห้อง สตรีในชุดแดงเดินวนเวียนไปมา

เป็นสิบกว่ารอบแล้ว ในใจก็จัดจ่อให้คนในห้องเดินออกมาเสียที

อยู่ดีๆ ดาบที่เธอตามหามาหายี่สิบกว่าปีกลับหลุดลอยไปอยู่ในมือของมหาเศรษฐีซีเก็ก บ้าชะมัด

ลักพักใหญ่ หนุ่มร่างสูงก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับเหล่าบอดี้การ์ด เมื่อเห็นมาลัยทองชายหนุ่มก็ยิ้มกริ่มและเดินเข้ามาหาอย่างยียวน แต่แปลกหน่อยที่วันนี้หญิงสาวแต่งตัวพอดูได้ ไม่กระเซอะกระเซิงเหมือนวันนั้น

“ไม่นึกเลยว่าเราจะเจอกันที่นี่ ผมเกือบจำไม่ได้แน่ว่าเป็นคุณ ผู้หญิงแวนหนาแต่งตัวเป็นมนุษย์ป่าที่โรงแรมวันก่อน”

แต่ประโยคแรกเธอก็ได้ยินเสียงระฆังเปิดศึกทันที แต่ไม่ได้ เวลานี้เธอต้องยอมโอนอ่อนให้เขา

“ดีใจค่ะที่คุณยังจำฉันได้”

“จำได้สิครับ ผมยังเจ็บหว่างขาอยู่เลย”

หญิงสาวหน้าซีด วันก่อนเธอคงจะเล่นแรงกับเขาจริงๆ “ฉันต้องขอโทษเรื่องวันนั้นจริงๆ นะคะ ฉันอาจจะเจอเรื่องหงุดหงิด เออ...ฉันชื่อมาลัยทอง เป็นเจ้าของร้านขายของเก่า” เธอรีบแนะนำตัว

“ผมรู้หมดแล้ว” เขาเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจนัก

มาลัยทองสูดลมหายใจลึก “ไม่ทราบว่าคุณนี่ดาบชาตรีอยู่ไหนคะ”

“อะไรคือดาบชาตรี” เขาย้อนถาม

“ก็ดาบที่คุณประมูลได้ คุณชวินคงไม่รู้ว่าฉันนี่แหละที่ประมูลแข่งกับคุณ”

ชายหนุ่มพยักหน้าหงึกๆ “อ้อ ผมนี่ก็ออกกะ เจ้าดาบเก่านั้นนะเธอ ผมไม่ได้ใส่ใจมันหรอก พอดีเอกลิขิตบอดี้การ์ดของผมมันอยากได้ เห็นว่าอยากให้อายุตีไปเล่นลิเก ผมเลยประมูลให้” เขายกไหล่ชวนหน้านิ่ง

เอกลิขิตทำหน้าที่เลอลหลา

“ฉันขอพูดตรงๆ เลยนะคะ จะว่าอะไรใหม่ถ้าฉันขอซื้อดาบเล่มนั้นต่อ เพราะว่ามันมีความหมายต่อฉันมาก”

คราวนี้ชวีนเสียบไปครู่ใหญ่ แต่กลับมองเธออย่างมีเลศนัย

“ยังไ้”

“แต่ปัญหาของฉันคือเงินไม่พอจะสู้กับคุณได้ เพราะฉะนั้นหากคุณยอมขาย เราจะนำที่บ้านมาจำนอง หรือไม่ถ้าคุณจะใจดียอมให้ฉันผ่อนจ่ายเป็นงวด”

“จะบ้าหรือเปล่าคุณ ดาบเล่มนั้นผมเพิ่งประมูลมาได้นะ เมื่อกี้ทำไมคุณไม่สู้ราคากับผมล่ะ”

“คือ...ฉันไม่มีเงินมากขนาดนั้นค่ะ”

คราวนี้ชายหนุ่มหัวเราะดังจนเธอสะดุ้ง

“นี่เธอผู้หญิงที่ไม่เห็นความสำคัญของเงิน ยอมปฏิเสธแถมยังตบหน้าผมเต็มแรง และทำให้ผมเกือบสูญเสียพันธู์ด้วยเข้าของคุณ แล้วเป็นไงละตอนนี้กลับอ้อนวอนขอผ่อนราคาสินค้ากับผมอย่างนั้นเธอ”

“คือ...ฉันขอโทษจริงๆ” มาลัยทองเอ่ยแบบหลังชนฝา

“คุณเป็นแม่ค้า คงรู้ว่าดาบเล่มนี้มีราคา จึงยอมบินจากเมืองไทยมาประมูลถึงที่นี่”

“ไม่ใช่ ดาบมันมีความหมายต่อฉันจริงๆ”

“ถ้ามีความหมายจริง คุณก็ต้องพยายามเอามันมาเป็นของตัวเองให้มากกว่านี้ ไม่ใช่เห็นคนอื่นประมูลได้แล้วมาร้องขอหน้าห้องอย่างกับขอทาน”

“คุณชวีน!” มาลัยทองโกรธจนเลือดขึ้นหน้า

“โกรธฉันหรือ แต่ก็ช่วยไม่ได้ จำไม่ได้เธอว่าคุณเป็นฝ่ายเริ่มก่อน”
เขายีเยวน

“ถ้าอย่างนั้นคุณจะทำยอมขายต่อให้ฉันได้หรือไม่ ส่วนเรื่องเงิน ฉันจะไปหาเอง”

ชวีนยิ้มที่เห็นเธอทะนงตน

“ดี ฉันจะขายในราคาสามล้านบาท”

“จะบ้าหรือไ้ คุณประมูลมาได้ถึงแปดแสน”

“เพราะอย่างนี้ไงเขาถึงเรียกว่าโอกาส” ชวินยิ้มเยาะ กำลังจะเดินจากไป “อ้อ หรือว่าคุณยังสนใจข้อเสนอเดิมของผม”

“ข้อเสนออะไร”

“ถ้ากลับถึงเมืองไทย ลองไปกินข้าวกับผมสักมื้อ ไม่แน่ว่าการเจรจาของเราจะมีข้อแลกเปลี่ยนที่ลงตัว คุณอาจจะได้ตราบในราคาถูกลง หรือไม่ก็อาจจะไม่เสียเงินเลยถ้าทำให้ผมพึงพอใจ”

มาลัยทองตัวสั่น เป็นอีกครั้งที่เขาดูถูก

“แต่ถ้าไม่สนใจก็ไม่ใช่ไรนะ คุณก็ภูมิใจในศักดิ์ศรีของตัวเองต่อไปเถอะ ตราบเล่มนี้มันไม่สำคัญอะไรอยู่แล้วนี่” ชวินเอ่ยพร้อมกับหมุนตัวจากไป

มาลัยทองกัดริมฝีปาก ในเมื่อไม่มีทางเลือกกับผู้ชายเฮงชวยแบบนี้ คงต้องลองเอาตัวเข้าเสี่ยง ดีกว่ามีตมกันไปทุกทาง

“ตกลง ฉันยอมไปกินข้าวกับคุณก็ได้”

ชายหนุ่มที่หันหลังให้ยิ้มกริ่มด้วยความพอใจ

“แล้วผมจะให้เลขาฯ ติดต่อคุณไป”

หญิงสาวมองตามร่างสูงด้วยความโกรธแค้น นี่มันนรกซังหรือสวรรค์แก๊ง ทำไมเธอต้องมาเจอคนแบบนี้ ใ้ผู้ชายโรคจิต

คงเพราะไปกระตุกต่อมโกรธของเขาวันนั้น วันนี้เขาถึงลงทุนมาแก้แค้นแย่งของสำคัญไปจากเธอโดยเฉพาะ

๓

ลาภนิกร

อนงค์ สาวใช้ประจำคฤหาสน์ยืนอยู่หน้าประตูบ้าน เธอตกใจ
เมื่อเห็นเจ้านายก้าวออกมาจากรถ เพราะตอนนี้ชิวอยู่ในสภาพเมาแเอ้
หัวเราะดังและอารมณ์ดีเป็นที่สุด โดยมีสาวสวยสองนางคอยประคอง

“ทำดีมากนะพวกเธอ เอาเงินนี้ไปเป็นค่าขนมที่มาส่งฉันถึงบ้าน”

เขาหยิบเงินสดออกมาและโปรยขึ้นฟ้า สาวสวยปล่อยมือและรีบ
เข้าไปเก็บธนบัตรโดยไม่สนสิ่งใด

“และถ้าคืนนี้ตามใจฉันอย่างดี ฉันก็จะมียางวัลให้เธอไม่อัน”

เขาเอ่ย แต่เพราะแอลกอฮอล์ที่ควบคุมสติทำให้ร่างสูงเขจนเกือบล้ม
สาวใช้ที่มองอยู่วิ่งเข้าไปรับได้ทันห่วงที่

“ระวังคะคุณนิน”

เจ้าของบ้านยังไม่ทันกล่าวขอบคุณ สองสาวที่มาด้วยก็รีบผลักอนงค์
ออกไปและเข้าประคองแทนอย่างถึงเนื้อถึงตัว

“ແ່ນອນລີຄະคุณชิวิน เราสองคนมาส่งคุณถึงบ้านแล้ว ก็ไม่ยากที่จะ
ส่งไปถึงสวรรค์”

ชีวิตหัวเราะด้วยความพอใจ

“เดี่ยวครับนาย” เอกลิขิตที่ลงจากระถมาที่หลังตะโกนเรียกเจ้านาย

ชีวิตหัวเสียที่ถูกขัดจังหวะ “มีอะไรอีกวะ”

“แล้วดาบเล่มนี้นายจะให้เอาไปเก็บไว้ที่ไหนดีครับ” เขาถาม

ชีวิตทำหน้าที่ “เอาไปไว้ห้องเก็บของก็ได้” เขายกไหล่อย่างไม่ยี่หระ
ก่อนจะกอดสองร่างข้างขึ้นไปบนห้อง

“มันคืออะไรเธอพี่เอก” สาวใช้คนเดิมถามถึงเจ้ากล่องสี่เหลี่ยมที่
ห่อหุ้มอย่างดีที่เหล่าคนงานชายกำลังขนลงจากด้านหลังรถตู้

“ก็ของประมุขของนายนั่นแหละ แก่ได้มาจากฮ่องกง ประมุขมาได้
ก็ตั้งหลายตั้งค์แต่ต้นจะให้เก็บไว้ห้องเก็บของ”

“มันเป็นอะไรเธอพี่”

“ดาบโบราณ”

“ฉันว่าเอาไปเก็บไว้ห้องสะสมบนเรือนดีไหม” อนงค์หมายถึงห้องบน
ตึกใหญ่ที่เป็นห้องพระและเป็นที่พักของเก่าอย่างพวกวัตตุมงคล ดวงตา
มักจะเข้าไปดูแลความเรียบร้อยและไหว้พระที่นั่นเป็นประจำ

“ก็ดีนะ แล้วคุณท่านหลับหรือยัง”

“หลับแล้ว แต่ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวฉันจะบอกคุณพลอยเองว่า
คุณวินให้เอาดาบโบราณนั้นไว้ที่ห้อง”

เอกลิขิตพยักหน้า แล้วสั่งให้ลูกน้องคนอื่นๆ ยกกล่องดาบขึ้นบ้านไป
อนงค์ใช้ไม้ชนไปปิดฝุนบนกล่องแก้ว ไฟสีส้มสะท้อนดาบโบราณ
แวววาวดูสวยงามนัก

“คุณวินสนใจเรื่องดาบด้วยหรือคะ” เธอหันมาถามเอกลิขิตที่ยืนมอง
ดาบเล่มนั้นอยู่เช่นกัน

“ความจริงก็ได้สนหรือก แต่อยากเอาชนะมากกว่า”

“เอาชนะ?” สาวใช้สงสัย

“ใช่ มีผู้หญิงคนหนึ่งที่น่าายพยายามจะซื้อด้วยเงิน แต่เธอไม่เล่นด้วย

นายก็เลยทำทุกวิถีทางให้ผู้หญิงคนนั้นยอมเข้ามาหา รวมทั้งการไปแย่งเธอ
ประมุขดาบ”

“แบบนี้ก็มีด้วย” อนงค์พิศมองคัสตราวุธที่อยู่ในกล่องกระจก ดาบ
เงินเก่าแก่ แต่เมื่อถามราคาจากเอกลิขิต สาวใช้ก็อ้าปากหวิว เพราะมัน
เท่ากับเงินเดือนของเธอเกือบห้าปีที่เดียว

“มีอะไรกันหรือเปล่านั้นทุกคน” เด็กสาววัยสิบหกที่ใส่ชุดนอนลาย
กระต่ายเดินเข้ามาถาม

อนงค์ยิ้มให้และรีบรายงาน

“คุณพลอยมาพอดี พี่กำลังจะไปแจ้งให้ทราบว่าจะนำดาบเล่มนี้
มาเก็บไว้ที่นี่ คุณวินไปประมูลมาได้ค่ะ”

พลอยแกว้มองดาบเก่าแล้วพยักหน้ารับรู้

“แล้วตอนนี้พี่วินอยู่ที่ไหน”

“ขึ้นไปบนห้องแล้วครับ”

“จบดีแล้ว เผื่อคุณย่าตื่นจะได้รายงานให้ท่านทราบ” พลอยแกว้รู้ดี
ว่าหากดวงตาตื่นมายามใด สิ่งแรกที่มีก็จะถามหาคือหลานชายคนเดียว ถ้า
ไม่ได้คำตอบ หญิงชราก็ไม่ยอมนอนหลับง่าย ๆ

“แล้วคุณพลอยยังไม่นอนอีกหรือคะ” อนงค์ถาม

“เอ่อ...พลอยลงมาโทรศัพท์ กำลังจะขึ้นไปนอนแล้วเหมือนกัน”

สาวน้อยพูดแล้วเดินจากไป อนงค์และเอกลิขิตจึงเดินตามออกจาก
ห้อง

ดวงตาก็เริ่มกริ้มเมื่อเห็นหลานชายตัวเองในชุดขาวนั่งพนมมืออยู่กลาง
ลานวัด เขาหลับตาพริ้มดูสุ่รวมกาย หญิงชราเดินเข้าไปหาช้า ๆ หยิบ
กรรไกรที่พลอยแกว้ยื่นให้ และบรรจงตัดเส้นผมของเขา

อึ้งใจเหลือเกิน...เพราะสิ่งที่เธอเฝฝันมานาน คือการได้เห็นชวริน
ทายาทคนเดียวของตระกูลได้อยู่ไ้ร่วมกาสาวพัสดร์ ก็กษัตริย์ตามรอย

พุทธรองค์ ก่อนที่เธอจะสิ้นลมหายใจ

ดวงตาปล่อยเส้นผมไว้บนใบบัวในพานที่เอกลิขิตถือ น้ำตาแห่งความปลื้มปีติไหลริน แต่แล้วรอบตัวก็เปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน ท้องฟ้าที่เคยสดใสบัดนี้มีมืดครึ้มด้วยเมฆสีดำ ต้นไม้ในวัดสะบัดกวัดแกว่งเหมือนการโห่ร้องของปีศาจ

พายุพัดแรงขึ้น ฝุ่นดิน เศษใบไม้ปลิวว่อน ใบบัวที่รองเส้นผมนาคลอยคว้างอยู่กลางอากาศ ดวงตาใจคอไม่ดี และรอบกายกลางพายุก็เหลือเพียงเธอและหลานชาย

“วิน ลมแรงเหลือเกิน ย่าว่าเราหลบเข้าไปในวิหารกันก่อนดีกว่า”

ชวินไม่ตอบ กลับยังนั่งหลับตาอยู่อย่างนั้น เสียงฟ้าร้องครืนๆ ไกลเข้ามาเรื่อยๆ ตามมาด้วยสายฝนโปรยปราย และแล้วด้านหลังของชวินก็ปรากฏร่างของชายคนหนึ่ง แต่งกายด้วยชุดสีแดงเข้มเฉกเช่นทหารโบราณ หน้าตาหี้ยมเกรียมจนดวงตารูสีถึงอันตรายที่เข้ามาใกล้

“แกเป็นใคร” เธอถามบุรุษปริศนา

ไม่มีคำตอบจากคนแปลกหน้าที่ดูเยี่ยงโจรปากกักขฬะ ใบหน้าของเขา มีรอยแผลเป็นทางยาวบนแก้มซ้าย สายตาของเขามองชวินแฝงความน่ากลัวจนเธอต้องถอยกรูด แต่ยังมีท่วงหลานชาย

“วิน ออกมาลูก” เธอตะโกนบอก

แต่ชวินยังหลับตานิ่งเหมือนไม่รู้สึกรู้สีกตัว จนกระทั่งได้ยินเสียงฟ้าคำรามก้อง

ชายน่ากลัวคนนั้นเงื้อมมือขึ้น แสงฟ้าแลบสะท้อนคมดาบ ดวงตาอำพราง

“อย่า!”

ชายแปลกหน้าไม่สนใจคำร้องขอ แกว่งดาบอำมหิตขณะตัวดาบเข้าใส่ร่างของชวิน

“กรี๊ด!”

ร่างของหลานชายขาดเป็นสองท่อน ไม่ต่างจากหัวใจของหญิงชราที่
ราวกับถูกเขาฟันขาดด้วยดาบเล่มนั้น

“ไม่...วิน ไม่...” เธอร้องครวญคราง คลานเข้าไปหาร่างที่นอนหนึ่ง
เลือดแดงผสมกับน้ำฝนจึงนองไปทั่ว

“วิน...”

หญิงชราร้องไห้พร้อมกับลืมตาโพล่ง ก่อนที่ทุกอย่างในห้องจะยืนยัน
ว่าเธออยู่บนเตียง ไม่ใช่พายุคะนองเลือดเหมือนในนิทรา มีเพียงหยดน้ำตา
ที่ตามมาจากในฝัน

“วิน วินอยู่ไหนลูก”

ดวงตาปาดแกำม ดันตัวลุกขึ้นมาอย่างทุลักทุเลในห้องที่มีตสนิท
พยายามความหาสวิตช์คอมไฟข้างเตียง เมื่อแสงสว่างไล่ต้อนความมืดไปอยู่
มุมห้อง หญิงชราก็ลงจากเตียง เปิดประตู ตรงไปที่ห้องของหลานชาย

ชวีนนอนกระหึ่มยิ้มเย่งอยู่บนเตียงน้ำ ต้องยอมรับว่าคำคืนนี้เขา
ช่างเป็นสุขเหลือเกิน โดยมีสองสาวที่คว่ามาจากฝ้าย่านทองหล่อคอย
ปรนนิบัติพิทักษ์ในห้องอย่างถึงพริกถึงขิง นางหนึ่งลูบไล้แฉงอก อีกนางหนึ่ง
ก็จับมือเขาไปสัมผัสสปทมถัน

ทันใดนั้นก็มิเสียงเคาะประตูห้องดังลั่น

“วิน อยู่หรือเปล่าลูก”

ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย เป็นอีกครั้งที่เกมรักต้องถูก
ขัดจังหวะจากดวงตา จะทำเป็นเงียบเสียงว่าเป็นคนหลับลึก คนเป็นยา
ก็กระหน่ำเคาะประตูราวกับโลกจะถล่มเสียตอนहीं

“วิน ไม่ได้เป็นอะไรใช่ไหม”

ในที่สุดชวีนก็จำต้องปิดหญิงสาวทั้งสองออกจากตัว หยิบชุดนอน
แบบคลุมมาสวมและเดินไปที่ประตู

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณย่า” เขาตะโกนถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“อย่าฝันไม่ค่อยดีเท่าไหร’ เลยอยากรู้ว่าวินกลับมาหรือยังและไม่เป็นอะไร”

ชวินสูดลมหายใจลึกไม่ให้ความมहुตหงิดและแอลกอฮอล์ในร่างกายออกมาอาละวาด

“สบายดีครับ คุณย่าไปนอนเถอะ”

“จะไม่เปิดประตูให้ย่าหน่อยเหรอ”

“โอ้ คุณย่าครับ ตอนนี้น้มนตึกแล้ว ผมเพลียเหลือเกิน มีอะไรไว้คุยกันพรุ่งนี้ล่ะครับ” ชวินตอบ

เมื่อเห็นว่าคนหลังบานประตูเสียบเสียงไปแล้ว เขาจึงหมุนตัวกลับและกระโดดขึ้นเตียง

“มาต่อดีกว่าสาวๆ” เขาทำหน้ายียวนใส่ เพลงรักที่ขาดหายจึงประสานกันอย่างต่อเนื่องอีกครั้ง

ดวงตาดำหนึ่งอยู่หลังประตู เธอยังร้องไห้และใจสั่นจากฝันร้าย แต่เมื่อหลานชายยืนยันว่าไม่เป็นอะไร ก็พอให้หายห่วงขึ้นบ้าง

“คุณย่ามาอยู่ตรงนี้เอง”

ดวงตาหันไปมองตามเสียง พลอยแก้วรีบเข้าไปประคองด้วยความเป็นห่วง หลังจากไม่พบหญิงชราที่ห้องจึงเดินออกตามหา

“มาทำอะไรตรงนี้คะ”

“ย่าแค่มาตามหาเจ้าวิน”

“พี่วินกลับมาได้ครู่ใหญ่แล้วค่ะ”

สาวน้อยประคองหญิงชราไปอย่างระวัง แต่ก่อนจะเข้าไปในห้องนอนตัวเอง ดวงตาก็เกิดเปลี่ยนใจ

“พลอย ย่าอยากไหว้พระให้สบายใจ”

พลอยแก้วเข้าใจความต้องการ เธอจึงพาดวงตามายังห้องที่หญิงชราใช้ไหว้พระสงบจิต รวมทั้งเก็บของสะสม

พระพุทธรูปบนโต๊ะหมู่บูชาสีทองอร่าม ดวงเนตรมองต่ำ โอบอุ้มแย้ม
สรवल รวากับจะบอกให้หายร้อนใจกับเรื่องร้ายใดๆ ดวงตาจุดเทียนแล้ว
พนมมือเพื่อให้ใจนิ่งได้เหมือนจิตพระพุทธรองค์

“ย่าฝันร้าย พลอย” ในที่สุดคนแก่กว่าก็เปรยออกมา

“ฝันอะไรเธอคะคุณย่า” เด็กสาวถาม

“ฝันว่าวินกำลังจะบวช ย่ากำลังใช้กรรไกรปลงผมให้นาค”

“มันน่าจะเป็นฝันดีไม่ใช่เธอคะ”

“ใช่ แต่แล้วจู่ๆ ก็มีพายุแรง และมีชายในชุดทหารโบราณหน้าตา
โหดเหี้ยมปรากฏตัวพร้อมดาบในมือ ไม่พูดพรั่นทำเพลง เขาก็ใช้ดาบเล่มนั้น
ฟันวินขาดเป็นสองท่อน” ดวงตาพนมมือไหว้ หวังให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง
ไม่ให้ฝันร้ายนั้นเป็นจริง

“หนูว่าเรื่องแบบนี้ไม่มีทางเป็นไปได้หรอกค่ะ”

“นั่นสินะ”

ดวงตาขยับตัวลุกขึ้น พลอยแก้วเข้าไปประคองอีกครั้ง ขณะกำลังจะ
เดินออกจากห้อง กลับมีสิ่งหนึ่งสะท้อนแสงไฟแยงตาจนหญิงชราต้องหยุด
และหันไปมอง หัวใจที่เสียบสงบบัดนี้เต้นระรัวราวกับเสียงกลองตี

ดาบเล่มนั้นมัน...

“นั่นอะไรยายพลอย” เธอถาม มองกล้องแก้วไม่วางตา

“อ้อ นั่นดาบที่พี่วินประมูลมาได้ค่ะ”

ดวงตาแข็งขาค่อน แทบล้มลงตรงนั้น

“ว้าย! คุณย่า” พลอยแก้วตกใจ ร้องเรียกให้ใครที่อยู่แถวนั้นมาช่วย

“แล้ว...มันมาอยู่ในห้องนี้ได้อย่างไร” หญิงชราเสียงสั่น

“พี่วินได้มาจากฮ่องกง หนูเลยให้องค์มาเก็บไว้ที่ห้องนี้ค่ะ”

อนงค์และแซมเข้ามาหาด้วยความตกใจและรีบช่วยพลอยแก้วพุง
ร่วงดวงตาอีกแรง

“คุณท่าน” ทั้งสองร้องเสียงหลง

“มัน...มันไม่ควรอยู่ที่นี้” ดวงตาพร่ำพูด
 “พวกคุณทำนกลับห้องไปก่อนดีกว่าคะคุณพลอย” แซ่มบอก
 ดวงตาไร้เรียวแรง ภาพของดาบที่ทหารคนนั้นฟันร่างชวินขาดกับ
 ดาบที่อยู่ในห้องพระของเธอ...
 มันเหมือนกันไม่มีผิด

ชวินถูกปลุกแต่เช้าตรู่ แม้จะมีอาการเมาค้าง แต่เมื่อเห็นสีหน้ากังวล
 ของเอกลิขิต ก็ทำให้ชายหนุ่มจำต้องยอมติดตัวลุกออกจากเตียงนุ่ม โยน
 เงินให้สองสาว และบอกให้เลขาฯ หนุ่มจัดการไปส่งพวกเธอกลับบ้านเสีย
 น้ำจากฝักบัวรดสาดร่างเปลือยเปล่า นึกถึงเรื่องเมื่อวาน หลังจาก
 กลับมาถึงเมืองไทย เขาตัดสินใจไปผับหิ้วพร้อมดื่มกินอย่างสบายอารมณ์
 เหตุเพราะได้ชดชวางความตั้งใจของใครบางคน

สะใจไม่น้อยที่ได้เห็นมาลัยทองมีสีหน้าผิดหวังจากการประมุข สุรา
 ในผับรสชาติดีกว่าทุกครั้ง หลังจากนั้นภาพทุกอย่างก็เลื่อนราง จำได้ว่า
 ผู้หญิงสองคนที่เจอเมื่อคืนตามมาเล่นบทรักถึงเตียง ส่วนเจ้าดาบโบราณ
 คร่ำคร่านั้นก็ให้เอกลิขิตเอาไปไว้ในห้องเก็บของ

นานพอสมควรว่าคุณชายของบ้านจะเสด็จลงมา ชวินแต่งกายด้วย
 ชุดล้าลอง เดินเข้ามาร่วมโต๊ะอาหารซึ่งดวงตาและพลอยแก้วนั่งรออยู่ก่อน
 แล้ว

“เอกบอกว่าคุณย่าอยากพบผมด่วน” เขาทำเสียงเป็นเชิงประชด
 ประชันที่ถูกลูกในวันหยุด

“ดาบนั้น วินเอามาจากไหน” ดวงตาถามเข้าประเด็น

“ดาบ?” ชวินครุ่นคิดก่อนร้องอ้อ “ประมุขมาครับ คุณย่ามีอะไร
 หรือเปล่า”

“เอาตรงๆ นะวิน ย่าไม่สบายใจที่เห็นดาบเล่มนั้น มันเหมือนกับมี
 อะไรบางอย่างเป็นลาง”

“ยังไงครับ” ชวินถาม แต่กลับสนใจการเติมน้ำตาลลงในถ้วยกาแฟ
 “อย่าฝันว่าวินโดนดาบฟันตัวขาดสองท่อน พอตื่นมาก็พบว่าเจ้าดาบ
 เล่มนั้นมันอยู่ในห้องสะสมของย่าเสียแล้ว”

คราวนี้ชวินหันขวับไปยังเอกลิขิต

“เอ่อ...พวกเราเห็นว่ามันเป็นของเก่าและราคาแพง จึงขออนุญาต
 คุณพลอยฝากไว้ที่นั่นก่อน ดิกว่าไปอยู่ในห้องเก็บของ”

“นายขัดคำสั่งฉัน” ชวินเอ่ยเสียงเบา แต่ดวงตาก็เรียกชื่อให้เขาตั้งใจ
 ฟังสิ่งที่เธอเป็นห่วง

“จะไว้ที่ไหนมันไม่สำคัญหรอกวิน เพียงแต่อย่าคิดว่าความฝันมันกำลัง
 บอกอะไรบางอย่างกับย่ามากกว่า”

“ครับ” เขาเปลี่ยนสีหน้ามาตั้งใจฟัง

“อย่าว่าวินอาจกำลังมีเคราะห์ เพราะฉะนั้นช่วงนี้อ่าได้ออกไปไหน
 จนกว่าย่าจะปรึกษาหลวงพ่ที่วัดเสร็จก่อน”

“ทำไม่ต้องปรึกษาพระด้วยล่ะครับ”

“อย่าอยากให้เห็นได้บวช อย่างน้อยสักเจ็ดวันก็ยังดี เพื่อจะทำให้
 เคราะห์ที่ย่าฝันถึงบรรเทาเบาบางลงได้บ้าง”

ชวินกลอกตาพร้อมกับถอนหายใจแรง “ไปกันใหญ่แล้วคุณย่า
 คุณย่าฝันร้ายเอง แต่คนที่ช่วยกลับเป็นผมงั้นหรือ”

“การบวชไม่ใช่ความช่วย” ดวงตาเถียง

“แต่นั้นแหละ มันทำให้ชีวิตผมลำบากขึ้น คุณย่าก็เห็นว่าแต่ละวันผม
 แสบไม่ได้อยู่เป็นที่ ให้ผมไปอยู่ในวัดตั้งเป็นอาทิตย์ไม่มีทาง”

“ถือว่าย่าขอร้อง บวชเพื่อย่าไม่ได้หรือ”

“คุณย่า อย่าทำให้ผมลำบากใจสิครับ”

เกิดความเงิบขึ้นกลางโต๊ะอาหาร จนพลอยแก้วต้องรีบแก้
 สถานการณ์

“เอางี้ให้ผมคะคุณย่า หนูว่าเรายังไม่ต้องคิดว่าเรื่องนั้นมันเป็นเรื่องจริง

จนกว่าเราจะไปคุยกับหลวงพ่อก่อน ส่วนพรีน ช่วงนี้ถ้าไม่รบกวนเกินไปก็อย่าเพิ่งออกไปไหนดีไหมคะ”

คำพูดเด็กสาวค่อนข้างฟังขึ้นหน่อย อย่างว่า คนอย่างชวินไม่ชอบให้ใครมาบังคับกะเกณฑ์

“ก็ได้นะ”

“นั่นเดี๋ยวลายๆ เราออกไปหาหลวงพ่อกันนะคะ ถือเป็นโอกาสทูลงสังฆทานด้วย” พลอยแก้วชวนหญิงชรา แต่ดวงตากล้วยยังมองหน้าหลานชายอย่างไม่สบายใจ

“พรีน สิ่งที่ย่าร้องขอมันอาจจะทำให้หลานรำคาญบ้าง ย่าขอโทษนะลูก แต่จงรู้ไว้เถอะว่าที่ย่าทำไปทั้งหมดเพราะย่าเป็นห่วง”

ชวินถอนหายใจและเอื้อมไปกุมมือดวงตา “ผมรู้ครับ คุณย่าไม่ต้องเป็นห่วงผมมากขนาดนั้น ผมเอาตัวรอดได้ ส่วนเรื่องบวช ผมสัญญาครับ ว่าถ้ามีเวลาผมจะทำตามที่คุณย่าต้องการ”

คนเป็นย่ายิ้มเจื่อน ก่อนจะบอกว่าเธออิ่มแล้ว พลอยแก้วและอนงค์ จึงประคองพาเธอออกจากห้องอาหาร ชวินถอนหายใจแรงทันที

“ให้ตายสิเอ๊ก คุณย่าท่านเป็นอะไรมากมายหรือเปล่าเนี่ย ฉันคือพระเอกหนังเอกชั้นสุดเท่ แต่พอกลับเข้ามาบ้านเมื่อไหร่ไม่ต่างอะไรจากลูกแหงในหนังไทยที่ตั้งอยู่ในสายตาคูณย่าตลอด” หนุ่มหล่อบ่นเป็นชุด พลังหยิบขนมปังมาเคี้ยวตุ้ยๆ ด้วยความโมโห

“ท่านก็เป็นห่วงนายเป็นธรรมดาครับ ประกอบกับผื่นร้าย คงกลัวว่ามันจะเป็นจริง”

“จะเอาอะไรกับความผื่น ฉันเคยผื่นว่าได้ฮึบกับเชื้อพระวงศ์ยุโรป ยังไม่เห็นเป็นจริงเลย”

“แต่นายก็ควรเอาใจท่านเสียหน่อยนะครับ อย่างน้อยสองสามวันนี่ ก็ควรอยู่บ้าน ส่วนเรื่องนัดกับคุณมาลัยของวันนี้ผมเลื่อนให้ก็ได้”

“เดี๋ยวนะ” ชวินหูผึ่ง “วันนี้ฉันมีนัดกับใครนะ”

“สองทุ่มกับคุณมัลลย์ทองที่ตีกริมน้ำเจ้าพระยา แต่ผมว่าทางที่ดีเราควรเลื่อนนัดไปก่อน เพราะคุณท่านอาจจะไม่สบายใจ”

“ไม่ต้องเลื่อน ฉันจะไปหายายนั่น ฉันไม่มีปัญหาอะไร”

“แต่ว่า...”

ชวินหันมามองหน้าเอกลิขิตอย่างเอาเรื่อง “หรือนายมี”

“ไม่มีครับ” เขาตอบเสียงอ่อย ในฐานะลูกน้องใครจะไปกล้าหือเจ้านายได้

“ความจริงวันนี้ก็เป็นวันหยุด และพวกนายก็ทำงานแบบไม่ได้พักเลยมาหลายวันแล้ว เพราะฉะนั้นไปพักผ่อนเถอะ ฉันอนุญาต”

เอกลิขิตยังทำหน้างๆ “ยังไงครับ”

“ไอ้เจ้าโง่ ก็ให้กลับไปหาครอบครัวบ้าง ส่วนเรื่องธุระของฉัน ฉันจะจัดการเอง”

“มันจะดีหรือครับนาย”

“ดีสิ คนอื่นๆ ก็จะได้พักไปด้วย คุณจะได้เข้าใจว่าฉันไม่ได้ออกไปไหน สบายใจกันทั้งสองฝ่าย” ชวินยกไหล่พร้อมยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบอย่างสบายอารมณ์

“ไม่ต้องพูดมาก ตกกลางตามนี้ อ้อ และไม่ต้องกลัวว่าฉันจะถูกแม่ลิเกอะไรนั้นฆ่าข่มขืนหรือกะนะ”

เขาเอ่ยติดตลกส่งท้ายก่อนจะเดินขึ้นไปยังห้องตัวเอง โดยมีเอกลิขิตมองตามอย่างไม่สบายใจนัก

ฝนตั้งเค้าตั้งแต่บ่ายลามมาจนถึงเย็น เมฆสีดําจับเอาดวงตะวันไปข้าง จนไม่รู้ว่ามีฝนตกดินไปเมื่อไร ม่านน้ำคลุ้มคลุ้มไปทั่ว ที่โรงรถของคฤหาสน์ ชวินเดินลับๆ ล่อๆ อยู่นาน เมื่อเห็นว่าทางสะดวกเขาก็กดรีโมตเพื่อเปิดรถคันงาม แต่ยังไม่ทันได้ก้าวเข้าไป เขาก็ถูกเรียกจากข้างหลัง

“เดี๋ยว พี่วินจะไปไหน”

ชายหนุ่มทำหน้าที่ช่างเมื่อถูกจับได้ ค่อยๆ หันไปมอง พบว่าเป็นหลานสาวบุญธรรมของย่า

“ยายพลอย มาทำอะไรตรงนี้”

“พี่วินยังไม่ตอบพลอยเลยว่าจะไปไหน เราคุยกันมาช่วงนี้ไม่ให้พี่วินไปไหนไม่ใช่หรือคะ”

“โอ้ เข้าใจพี่หน่อยสิ จะให้พี่เชื่อความฝันบ้าบอของคุณย่าได้อย่างไร พี่เป็นนักธุรกิจนะ ถ้าไม่ออกไปติดต่อธุรกิจด้วยตัวเองอาจจะเสียหายได้ และเธอก็บอกพี่เองนี่ว่า หลวงพ่อท่านบอกว่าดวงพี่ไม่ได้แยจนถึงขั้นเลือดตกยางออก”

เมื่อเข้าหลังจากพลอยแก้วและดวงตาไปพบเจ้าอาวาสที่ดวงตานับถือ แม่ท่านจะบอกว่าดวงของชีวิตไม่ได้ถึงขนาดเหมือนในความฝัน แต่ก็อาจเกิดเรื่องไม่คาดคิดกับตัวเขาได้ หลวงพ่อได้มอบของมงคลให้เขาสวมใส่ แต่เมื่อพิจารณาดูที่คอ ชีวิตก็ไม่ได้สามสร้อยพระที่ดวงตาตั้งใจมอบให้

“แล้วทำไมพี่ไม่ใส่พระ”

“พรุ่งนี้ค่อยใส่ก็ได้” ชายหนุ่มพูดเสียง

“พี่วินคะ คุณย่าจะสบายใจกว่านี้ถ้าพี่วินห้อยพระที่ท่านตั้งใจนำมาให้ และอยู่ในห้องไม่ออกไปไหน”

“ไม่เห็นยาก พลอยก็ไปบอกย่าว่าพี่ดูหนังอยู่ในห้อง ไม่ออกไปไหนนะ” เขาทำเสียงอ่อนเด็กสาว

พลอยแก้วถอนหายใจ “แล้วพี่เอากออยู่ไหนคะ” เด็กสาวถามเมื่อไม่เห็นบอดี้การ์ดของเขา

“อ้อ พี่ให้ไปอยู่ที่บริษัทแล้ว ถือว่าพี่ขอร้องนะพลอย ช่วยเก็บเรื่องนี้เป็นความลับด้วยละกัน แล้วพี่ก็จะเก็บความลับของพลอยไว้ด้วย”

พลอยแก้วตกใจ “ความลับอะไรคะ พลอยไม่ได้ทำอะไรผิด”

“อย่าคิดว่าพี่ไม่รู้ ช่วงนี้เธอติดโทรศัพท์ นี่คงมาแอบโทร. หาใครแถวนี้ละสิ อีๆ หรือว่าพลอยแก้วของคุณย่ามีแฟนแล้ว”

ชวินยิ้มหวานแต่แววตาเจ้าเล่ห์ชัดเจน พลอยแก้วหลบตาทันทีแล้ว
ถอยห่างจากตัวรถ

“ถ้าอย่างนั้นก็ขับรถดีๆ นะคะ ฝนตกถนนอาจจะลื่น” เด็กสาวไม่มี
ทางเลือก ยอมให้ชายหนุ่มโหม่มือลาอย่างเรงร่าและขับรถคันนามฟ้าสายฝน
ไป

ชวินเปิดเพลงเสียงดังเพื่อกลบเสียงฟ้าคะนอง วันนี้ได้ขับรถเองก็
สนุกไปอีกแบบ เอกลิตชิตและคนอื่นๆ คงได้พักกลับบ้านไปแล้ว ส่วนเขาจะ
เริ่มปฏิบัติกรยวประสาทผู้หญิงร้านขายของเก่าต่อ

เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนมาลัยทองติดต่อมาอีกครั้ง แม่ฝนจะตกหนัก แต่
หญิงสาวก็ยืนยันว่าจะไปดินเนอร์กับเขาให้ได้ แถมยังถามว่าชวินเก็บรักษา
ดาบโบราณนั้นไว้ดีหรือไม่ โธ...แม่คุณ คงอยากได้มันจนตัวลั่น ดี แบบนี้
ทุกอย่างจะได้จบลงง่ายๆ หน่อย ถ้ายายเหม็นนั้นยอมเป็นของเขา สิ่งแรกที่จะ
ทำก็คือเดินไปบอกตาราจันทร์ทันทีว่า คนอย่างเขาซื้อผู้หญิงได้ทั้งโลก
แต่ไม่ซื้อคนไฮโซเช่นเธอ

รถยนต์จอดสนิทในลานจอดรถ ด้านนอกยังมีเสียงฝนตกแถมมา
ชวินเดินผ่านลิฟต์และกดไปยังชั้นบนสุด

บริการรับเข้าไปพักหาย ยิ่งเห็นว่าเป็นเศรษฐีหนุ่มที่คุ่นหนักก็รับเอาใจ
แปลกหน่อยที่ไม่เห็นทีมบอดี้การ์ดตามหลัง

“โตะอยู่ทางนี้คะ” พนักงานสาวเชื้อเชิญให้เข้าไปด้านในสุดอันเป็น
ทำเลที่เห็นวิวทัศน์ของกรุงเทพมหานครได้เกือบรอบทิศ โตะสีขาวมีสุภาพ
สตรีนั่งรอก่อนแล้ว เธอลุกขึ้นเมื่อชายหนุ่มไปถึง

“ฉันนึกว่าคุณไม่มาเสียแล้ว” มาลัยทองทัก วันนี้เธอแต่งตัวสวยด้วย
เดรสสีขาว สวมเครื่องประดับและหิ้วกระเป๋าที่ทำจากเงินดูแวววาวสะท้อน
แสงไฟในร้านได้เป็นอย่างดี

“ในเมื่อคุณยังสู้ จะให้ผมถอยไต่ยังง” เขาเอ่ยพร้อมกับเชิญเธอนั่ง
ทางตาแลมองวงหน้าที่ผ่านการแต่งแต้มเครื่องสำอาง

“วันนี้คุณสวยนะ ไม่เหมือนวันที่เราเจอกันครั้งแรก”

มาลัยทองหัวเราะในลำคอ “วันนั้นฉันรีบ เลยไม่ได้แต่งตัว”

หรือไม่ก็เพราะเห็นว่าเขามีประโยชน์ เธอเลยอยากให้เขาประทับใจมากที่สุด หรือเรียกสั้นๆ ว่า ‘อ้อย’ นั่นเอง ชีวิตคิดอย่างรู้ทันเกม

“แปลกดี ผนตกหนักขนาดนี้คุณก็ยังคงอยากนัดกับผมอีก อยากเจอผมมากหรอครับ” เขายิ้มยั่ว

“ช่างเถอะนะ เอาเป็นว่าฉันไม่ลำบากที่จะมากับคุณ” มาลัยทองเอ่ยอย่างไม่พอใจนัก แต่ไม่เกี่วหน้าที่ที่พบกัน อีตานั้นก็พูดมากและจับผิดเธออยู่ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะดาบชาติตรี ไม่มีวันเสียหรืออกที่คนอย่างเธอจะมานั่งเสวนากับเศรษฐีซีก็่ก้อย่างเขา

แต่เมื่อไม่มีทางเลือก เธอต้องท่องเพียงว่า ‘อดทน’ เท่านั้น

เมื่อเห็นปลายดาบเงินล่อมาที่ร่างของหลานชาย ดวงตาก็ไม่รอช้า ลากสังขารตัวเองเข้าไปบัง เธอยอมตายเสียดีกว่าที่จะเห็นชินโดเนผลิตชีพไปต่อหน้าต่อตา

“อย่า อย่าทำอะไรหลานฉัน”

บุรุษผู้นั้นไม่สนใจสิ่งใด กลับบีบคอกยกเธอจนตัวลอยแล้วเหวี่ยงร่างเธอไปให้พ้นทาง หญิงชราปวตระบมไปทั่ว มองไปยังสองหนุ่ม แสงสะท้อนของดาบแยงตา ชายหน้าเหลี่ยมกวัดแกว่งดาบและเหวี่ยงเข้าฟันคอชินทันที

“ไม่!”

หญิงชราล้าลักจนไถ่ออกมาพร้อมกับลืมนตาขึ้น อาการเห็น้อยหอบจากในฝันตามมาถึงบนเตียง น้ำหูน้ำตาไหล เทื่อผุดพราวทั่วตัว มีอัยยังขยำผ้าห่มไว้แน่น จำได้ว่าหลังจากไปวัด บ่ายๆ เธอก็รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว พลอยแก้วจึงให้กินยาและนอนพัก ก่อนจะผล็อยหลับไปท่ามกลางเสียงฝนและฟ้าคำราม

“แต่ก็ๆ พลอย อยู่ที่นี่ไหม” เธอตะโกนเรียกหลานสาวที่นอนอยู่ห้อง

ข้างๆ แต่ก็ไร้เสียงตอบกลับ ดวงตาก็จ้องรวมรวมเร็วแรง เดินออกจากห้องไปอย่างลำบาก

เจ้าของร่างท่วมเย็นหลังโง่งอยู่หน้าห้องของชวิน ดวงตาเคาะประตูปากก็ตะโกนเรียกเจ้าของห้อง

“วิน เปิดประตูให้ย่า ย่าฝันร้าย” คนแก่อย่างเธอไม่ได้ยากรบกวนหลานชาย แต่เพราะฝันร้าย จึงเป็นห่วงไม่อยากจะให้เป็นอะไร

“คุณย่า” พลอยแก้วปราศรัยด้วยสีหน้าตกใจ มือยังคงถือโทรศัพท์ “หนูว่าเรารีบกลับเข้าห้องดีกว่า”

“ไม่ วินอยู่ไหน”

“พี่วินก็อยู่ในห้องแหละค่ะ คงจะดูหนัง หรือไม่ก็คง...หลับไปแล้ว” พลอยแก้วเอ่ยเท่าที่จะนึกได้

“ฉันต้องเห็นหน้าหลานฉันก่อน” คนแก่ตื้อตึง

“หนูว่าคุณย่ากลับไปนอนดีกว่า เดี่ยวหนูจะบอกให้พี่วินไปหาที่ห้องดีไหมค่ะ” เด็กสาวประคอง แต่ดวงตากลับสะบัดแขน

“ไม่ ย่าจะรอวินอยู่หน้าประตูนี้”

พลอยแก้วเฝ้าปาก อารมณ์วัยรุ่นพลุ่งพล่าน บางทีเธอก็ไม่เข้าใจในสิ่งที่ดวงตากังวลหนักหนา

“เอาตรงๆ นะคะคุณย่า พี่วินไม่อยู่ในห้อง เขาออกไปธุระข้างนอกตั้งแต่หัวค่ำแล้วค่ะ”

หญิงชราหยันตาลันระริก นึกห่วงหลานชายทันที “ทำไม ทำไมถึงเป็นแบบนี้ ทำไมไม่เคยเชื่อฟังกันเลย”

“คุณย่า ถ้าคุณย่าไม่รู้เรื่องมันก็ไม่เป็นอะไรแล้ว”

“อย่าต้องไปตามหาวิน เขากำลังได้รับอันตราย” ดวงตาสีงลันเทา

“แต่หนูว่า...”

“อย่าขัดคำสั่งย่า พลอยแก้ว สั่งให้คนเอารถออก ย่าจะไปตามหาวิน”

เมื่อโดนสั่ง พลอยแก้วก็ยากจะปฏิเสธ เธอรับคำสั่งพร้อมกับเดิน

ออกมา บางทีการรวมขอมก็ไม่แก้ปัญหาก็เท่ากับการปะทะ ออกไปลากขวิน กลับบ้านก็ตีเหมือนกัน ถ้าขวินไม่กลับ ดวงตาคงไม่หลับไม่นอนแน่ๆ

รถคันงามแล่นออกจากประตูรั้วคฤหาสน์มุ่งไปตามถนน ฝน กระหน่ำจนต้นไม้ใหญ่ข้างทางหลุบลงราวกับคนยืนเต๋อ แต่กระนั้นหญิง ชรากลั้มไม่หวั่นเกรง สายตายังมองไปด้านหน้า ที่บีบต้นไม้ต้องทำหน้าที่ อย่างหนักเพราะเม็ดฝนยังโปรยปรายใส่กระจกรถอย่างไม่ปราณี

นายเชิด คนขับรถมองผ่านกระจกมองหลังอย่างห้วนๆ เขาพยายาม เตือนผู้เป็นนายไม่ให้ออกไปไหนเพราะอยากให้ฝนหยุดเสียก่อน แต่หญิง ชราก็ไม่ยอม เธอหัวเสียและต้องการตามหาหลานชายตอนนี้ให้ได้

“ตกลงเราจะไปที่ไหนครับ” เชิดถามท่ามกลางความเงิบ

“ไปที่บริษัทก็ได้ละ เมื่อกี้พลอยโทรศัพท์ไปหา พี่นบบอกว่าอยู่ที่นั่น”

พลอยแก้วบอกตามจริง

“ก็ในเมื่ออยู่ที่นั่นแล้ว เราจะไปตามหาคุณวินทำไมละครับ”

“อย่าถามมากเชิด ขับรถพาฉันไปหาหลานชายฉันนี่พอ” ดวงตาดัด ความรำคาญ คนขับจึงได้แต่ผงกหัวรับทราบ

พลอยแก้วเหม้มปาก หยิบโทรศัพท์ออกมาแชะเล่นตามประสาวัยรุ่น คนอายุน้อยอย่างเธอแม้จะอยู่กับดวงตามานาน แต่บางทีก็ไม่ใช่ค่อยเข้าใจ สิ่งหญิงชราทำนัก ยังดีที่มีคนรับฟังทางโลกโซเซียลบ้าง

เอ๊ยด!

เสียงรถเบรกดังสนั่น พลอยแก้วร้องเสียงหลง รีบคว้าตัวดวงตาที่ เซไป เคราะห์ดีที่ไม่มีใครเป็นอะไร

“เกิดอะไรขึ้นคะลุงเชิด”

ชายชราเปิดไฟเลี้ยว เฟ่งมองผ่านม่านฝนนอกรถ

“มีรถปาดหน้าเราครับ”

“แล้วชนหรือเปล่า” พลอยแก้วถาม

“ยังครับ”

๕๖ ● ชาตรี นฤมิต

ก็อ้อๆ...

เสียงเคาะกระจกดังขึ้น ดวงตาและพลอยแก้วเห็นเงาดำของคน
มากกว่าสามคนอยู่นอกรถ

คำอธิบาย

ของเหลวสีแดงในแก้วใบงามสะท้อนแสงไฟระยิบระยับราวกับ
อัญมณีมีค่า หนุ่มหล่อที่นั่งอยู่กับหญิงสาวที่โต๊ะมุมในสุดยิ้ม ยื่นมือไปหยิบ
แก้วไวน์ขึ้นมาจิบอย่างสบายใจ

“รสชาติดีทีเดียว คุณลองดื่มสิ” เขาบอก

“ฉันไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์” หญิงสาวสูดลมหายใจ เธอบอกเขา
เป็นรอบที่สิบเห็นจะได้ แต่ดูเหมือนเศรษฐกิจหนุ่มซี้แก่คนนี้จะไม่สนใจ ยังคง
ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางของจักรวาล

“คุณคิดว่าผมเป็นยังไงบ้างครับ คุณมาลัยทอง” อยู่ดีๆ เขาก็อยาก
ถามความเห็นเธอ

“ก็...หล่อ และรวย ฉันช่างได้รับเกียรติเหลือเกินที่ได้มากินข้าวเย็น
กับคุณในสถานที่โรแมนติกเช่นนี้” มาลัยทองตอบและบ่นสื่อน้ำอย่างจริงจัง
เต็มขั้น ได้ผล...เขายิ้มกริ่มอย่างภูมิใจ ทั้งที่ใจจริงเธออยากจะชี้หน้าและ
แหกปากดั่งๆ ว่าตัวเองช่างโชคร้ายเสียนี้กระไร แล้วบรรยากาศโรแมนติก
มันใช่เสียที่ไหน ด้านนอกฝนตกฟ้าผ่าโครมครามราวกับโลกจะถล่ม

“หลงเสน่ห์พี่ผมแล้วละสิ แต่อย่ามายุ้วผมให้ยาก คุณมันทำให้ผมขยาดผู้หญิงธรรมดา” เขาเอ่ยพร้อมกับส่งสายตาให้เธอ

‘แหวะ...ให้ตายสิ อีตานี้หลงตัวเองซะมัด’ หญิงสาวกลอกตามองบน

“ตกลงเรื่องดาบ คุณจะยอมขายให้ฉันได้หรือยัง” มาลัยทองวากลับมาเรื่องของเธอบ้าง

“ผมชักอยาการู้เสียจริง ทำไมคุณถึงอยากได้ดาบโบราณนั้นนัก ชื่อก็ดูดีเก๋อย่างกับดาบฟ้าพื้น จะเอาไปให้ขุนแผนหรือไงล่ะ”

มาลัยทองพยายามคุมสติไม่ให้ฉุนเฉียวไปตามแรงยั่วยุของเขา “นั่นมันไม่ใช่ดาบฟ้าพื้นของขุนแผน”

“ถ้าอย่างนั้นมันดาบอะไรล่ะ ในฐานะที่คุณทำธุรกิจของเก่าลองบอกผมทีสิ ผมจะได้รู้ว่าคุณสนใจและอยากได้มันจริงๆ” เขาลองภูมิ

“นั่นเขาเรียกว่าดาบเมือง หรือว่าดาบของทางล้านนา ถ้าดูจากที่เห็น น่าจะสร้างในสมัยอยุธยา ลักษณะเป็นแบบหลุมเงินทั้งด้ามและฝัก ส่วนใบดาบน่าจะเป็นปลายใบข้าว แต่ฉันยังไม่ได้ลองจับของจริง คงตอบได้แค่นี้”

ชวินพยักหน้า เข้าใจว่ามาลัยทองคงศึกษามาพอสมควร

“คุณได้เอาออกจากกล่องมาดูหรือยังล่ะ” เธอถามเขาต่อ

ชายหนุ่มมุกไหล่ ก่อนจะไปเรื่องอื่นเสีย “คุณนี่ใจร้ายจัง ผมกำลังคุยเรื่องของเรา ดันวกกลับมาเรื่องอาวุธอีกแล้ว มันไม่เหมาะกับสาวสวยนะครี๊บบ”

“วันก่อนคุณบอกว่าคุณไม่สวย” หญิงสาวดักคอ

“ก็วันนั้นคุณไม่ได้แต่งตัว แต่พอวันนี้ผมว่าคุณเองก็ไม่ต่างอะไรกับนางเอก ที่ควรคู่กับพระเอก...เช่นผม”

เขาทำเสียงหล่อ แต่หญิงสาวอยากวิงหนีไปไกลๆ เธอไม่ใช่ผู้หญิงทั่วไปที่จะมาหลงคารมหนุ่มที่มีคารมจีบหญิงแบบสะเหล่ๆ มุกแบบนี้เชิญไปใช้กับพวกนางเอกโลกสวยเถอะยะ

กำลังจะอ้าปากเถียงเขาตามนิสัย เสียงโทรศัพท์ของเขาก็ดังราวกับ

ระฆังพักยก ชวินยกมือเป็นเชิงขออนุญาตรับสาย

“มีอะไรอีกยายพลอย” เขาถาม ช่วโมงก่อนน้องสาวโทร. มาถามว่า เขาอยู่ที่ทำงานจริงหรือ เพราะดวงตาอยากรู้ ชวินโกหกไปว่าใช่

“พี่วินคะ ช่วยพวกเราด้วย”

เขาถอนหายใจ กำลังคิดว่าคนเป็นอย่าจะมาไม่ไหน ปวดหัว ไม่สบาย ฝนร้าย อะไรก็ได้ที่ต้องทำให้เขากลับไปให้เร็วที่สุด

“อะไรอีก นี่เธอโกหกคุณย่าไม่สำเร็จหรือยายพลอย คอยดู พี่จะฟ้องคุณย่าเรื่องที่คุณโทรตัดโทรศัพท์เพราะคุยกับ...”

“พวกเราโดนใครไม่รู้จับตัวมาคะ”

ชวินชะงัก สีหน้าจริงจังขึ้นมาทันที “ว่าไงนะ”

มาลัยทองหันไปมองหน้าเขา ยังเดาไม่ถูกว่าเกิดอะไรขึ้น

“พลอยกับคุณย่าโดนรถคันหนึ่งปาดหน้า แล้วพวกเขาจับเราสองคนขึ้นรถมา ส่วนลุงเซิดน่าจะถูกชกจนสลบ”

“แล้วพวกเขาจะออกจากบ้านมาทำไมเวลานี้”

“คุณย่าเป็นห่วงพี่ เลยบอกให้เอารถออก ต้องการจะมาที่บริษัท”

ชวินพยายามรวบรวมสติ “นี่เธอไม่ได้โกหกเพื่อให้พี่กลับไปใช่ไหม พลอย”

“พลอยพูดจริงๆ นะคะ...”

เสียงสั้นๆ ของพลอยแก้วถูกตัดเหมือนโทรศัพท์ในมือถูกแย่ง มีเสียงใหม่แทรกเข้ามา

“สวัสดีครับคุณชวิน เราต้องการแจ้งให้คุณทราบว่าเรื่องที่เด็กสาวคนนี้พูดเป็นเรื่องจริง”

“พวกแกเป็นใคร”

“พวกเราก็คือคนที่จับยาและน้องสาวคุณมาไงล่ะ” เสียงแข็งนั้นหัวเราะดังก้อง

“ต้องการอะไร”

“เงินสิบล้าน แลกกับสองชีวิต ไม่เช่นนั้น...”

มีเสียงกรีดร้องของพลอยแก้ว ชวีนลุกขึ้นยืนทันที

“ฉันขอคุยกับคุณย่า”

โจรร้ายเสียบไปครู่ ก่อนที่โทรศัพท์จะเปลี่ยนมือให้หญิงชราได้เจรจา

“วิน ปลอดภัยดีไหมลูก”

“พวกมันทำอะไรคุณย่าหรือเปล่า”

“ไม่เลย ย่าสบายดี วินอย่ามาช่วยย่านะ แจ็งตำรวจ...” ไม่ทันได้พูดต่อเสียงของดวงตาก็เสียบไป

“อ๊ะๆ อย่าบอกเรื่องนี้กับตำรวจเด็ดขาด ไม่งั้นคุณก็หน้าจะรู้ว่ายากกับน้องสาวคุณจะไม่ปลอดภัย” เขาขู่

“ได้ แล้วฉันต้องทำยังไงบ้าง”

“คุณมีเวลาหนึ่งชั่วโมง เตรียมเงินและมาพบพวกเราที่โกดังท่าเรือ”

ปลายสายบอกพิกัด ชวีนรีบปาก

“มีอะไรหรือเปล่าคุณ” มาลัยทองรีบถามหลังจากนั่งมองเขาคุยโทรศัพท์อยู่นาน

“ยากกับน้องสาวของผมโดนใครไม่รู้จับไปเรียกค่าไถ่”

“ตายจริง แล้วเราต้องทำยังไง”

“ก็...ไม่ต้องทำอะไร” เขาเอ่ยพลางยกแก้วไวน์ขึ้นกระดก

“จะบ้าหรือคุณ นี่เรื่องคอขาดบาดตายนะ”

“หึ ไม่ต้องตื่นตื่นหรอก แค่อีโจรทำร้ายที่คิดอยากลองดีกับคนอย่างผม”

“แต่ฉันว่าเราต้องทำอะไรสักอย่าง แจ็งตำรวจดีไหม”

“ไม่ต้อง” เขาลุกขึ้นและคว้าแขนหญิงสาว

“อะไร” มาลัยทองหน้าตื่น

“ไหนๆ มาด้วยกันแล้วก็ไปกับผมหน่อย”

“ไปไหน”

“ไปสั่งสอนไอ้พวกนั้นเสียบ้าง”

มาลัยทองร้องเสียงหลง ชวีนวางเงินไว้บนโต๊ะอาหารแล้วลากแขนเธอออกไป

ชายหนุ่มลือกประตุรถทันที ไม่ยอมให้หญิงสาวหนีไปได้

“นี่คุณจะทำหรือไง เรื่องแบบนี้จะพาฉันไปด้วยทำไม”

“ไม่เห็นเป็นไร เतेดีออก เหมือนในหนังไง เราสองคนไปช่วยตัวประกันสุดท้ายก็จบแบบแฮปปี้เอนดิง” เขายิ้มหวาน

“นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะคะคุณชวีน ฉันว่าเราควรตั้งสติให้ดีกว่า”

เขาไม่สนคำเธอ กลับเดินหน้าเข้าเกียร์ ขับตรงไปตามถนนที่ขึ้นและรุดฉวัดเฉวียนจนมาลัยทองกรี๊ดร้อง รีบความหาสายเข็มขัดนิรภัยเพื่อรัดป้องกันตัวเอง

“คุณชวีน ฉันขอเตือนอีกครั้ง คุณต้องใจเย็นๆ อย่าคิดว่าตัวเองเก่ง คุณกำลังมาและยาของคุณกำลังตกอยู่ในอันตราย คุณลองโทร. กลับไปหาพวกเขาอีกครั้งเถอะ”

ชวีนถอนหายใจ แต่ดีหน่อยที่ยอมกดโทรศัพท์ไปหาพลอยแก้ว

พลันก็มีสายฟ้าฟาดลงตรงต้นไม้ใหญ่ข้างทาง ทั้งสองสะดุ้งโหยง ชวีนเบรกรถตัวโก้ง

“เป็นอะไรหรือเปล่า” เธอหันไปถาม ชายหนุ่มจอดรถและก้มหาโทรศัพท์ที่หลุดมือ

“บ้าเอ๊ย!” เขาสบถ พยายามโทร. ไปหาพลอยแก้วอีกหลายครั้ง ทว่าอสุณีมาตเมื่อครู่แผลงฤทธิ์ พายุฝนฟ้าคะนองทำให้สัญญาณการติดต่อทางโทรศัพท์ขัดข้อง

“ฉันว่าเราควรบอกให้คนอื่นรู้เรื่องก่อนดีไหม นี่มันโจรเรียกค่าไถ่อะ”

ชวีนหันขวับด้วยความโมโห

“โจรแล้วไง พวกมันยังไม่รู้จักผมดีพอ คุณคอยดูละกัน ในประเทศนี้

“ไม่มีใครทำอะไรผมได้หรอก”

เขาขบกรามแน่นพร้อมกับเหยียบคันเร่ง รถคันงามผ่าสายฝนโดยไม่มีวันเกรงสิ่งใด

หลอดไฟเหนือหัวแกว่งตามแรงลมที่พัดมาจากด้านนอก ทำให้เงาของวัตถุที่ถูกกระทบเคลื่อนไหวโยกไปมา พลอยแก้วใจคอไม่ดี เธอถอดกับหญิงชราแน่น ขณะที่สายตาก็พยายามค้นหาช่องทางหนีเพื่อความปลอดภัย

“คุณย่า ใจเย็นๆ ไว้ระยะ พี่นต้องมาช่วยพวกเราได้แน่ๆ” คนอ่อนกว่าพยายามปลอบ มันใจว่าระดับชีวิตไม่ปล่อยให้ญาติผู้ใหญ่คนเดียวของตัวเองเป็นอะไรแน่

เธอไม่น่าตามใจให้ดวงตาออกมาตามหาชีวิตเลย มันกลับเป็นช่องทางให้ผู้ไม่หวังดีจับตัวเธอและหญิงชรามาเป็นข้อต่อรองในการแลกกับเงินล้าน

“ตัวลั่นเป็นลูกนกเลยนะน้องสาว ไม่ใช่ไรหรอก หากไอ้ชีวิตมันไม่ตลกดี เธอกับยายแกนี่ก็ปลอดภัย” ชายฉกรรจ์หนึ่งในห้าเอ่ยขึ้นมา เขาอัดบุหรีเข้าเต็มปอดก่อนจะพ่นเป็นทางยาว กลิ่นเหม็นจนเด็กสาวต้องเบือนหน้าหนี “แต่ถ้ามันตลกดี ไอ้ชีวิตนั่นแหละที่จะต้องตาย”

“อย่า พวกแกจะทำอะไร” ดวงตาเบิกตาโพล่งเพียงแค่นี้ยินว่าพวกโจรอาจจะทำร้ายชีวิต “พวกแกทำนั้นเถอะ แต่อย่าทำอะไรหลานฉัน”

ไม่พูดเปล่า หญิงชรายังสะบัดตัวปรีจะเข้าไปอ้อนวอนกลุ่มคนร้าย โจรสะดุ้งและหันป็นมาทางหญิงชราเพื่อป้องกันตัวทันที พลอยแก้วรีบเข้าไปประคอง

“อย่าคะคุณย่า ไม่มีใครทำอะไรใครทั้งนั้น คุณย่าอยู่หนึ่งๆ ก่อนนะคะ”

“ดูแลอีแกนี่ให้ดีด้วยนังหนู”

ดวงตาตัวลั่น มีอาการเหม่อลอย เธอไม่ยอมทำให้ชีวิตต้องมาลำบาก เพราะความเป็นห่วงของเธอเลย

ด้านนอกโกดังเก็บของ สายฝนเริ่มซา แต่เมฆดำก็ไม่เคยลาจาก ชวิน
ดับไฟหน้ารถคันงามและขับมาจอดอย่างระวังตัว

“ไปกันเถอะ” เขาหันมาบอกหญิงสาว

มาลัยทองส่ายหน้า “เชิญคุณลงไปคนเดียวเถอะ ฉันไม่ใช่วันเดอร์-
วูแมนนะ”

“โอ้ คุณ เราลงเรือลำเดียวกันแล้วนะ” เขาอ่อน

“ใครลงด้วยไม่ทราบ” เธอเถียงแล้วถอนหายใจแรง “คุณชวินคะ ฉัน
ว่าคุณควรแจ้งตำรวจ เราไม่ใช่เด็กๆ ที่กำลังสนุกอยู่ในเกมโพลิตซ์บิซมัย
นะ...”

ชายหนุ่มไม่ฟังเธอพูดต่อ ลงจากรถแล้วก้าวมายังฝั่งเธอ เขาเปิด
ประตูรถและจุดซื้อมือมาลัยทองให้เธอออกมา

“นี่ ปล่อยนะ”

“คุณไม่ยอมได้ดาบเหรอ”

คำขู่นั้นทำให้เธอเงยบและเดินตามเขาไปอย่างว่าง่าย แม้หัวใจจะยัง
หวาดหวั่นก็ตาม

นี่เป็นแผนของเขาที่คิดจะจุดเธอมาชมขึ้นหรือเปล่า บ้า...ระดับ
เศรษฐกิจมันล้นจะลดตัวมาทำอะไรกับเธอที่โกดังท่าเรืออย่างนั้นหรือ ไม่สม
ศักดิ์ศรีเลยสักนิด แต่ก็ไม่แน่ บางทีเขาอาจเป็นพวกโรสนิยมแปลก ชอบ
อะไรดิบเถื่อน คงต้องหาวิธีป้องกันตัวเสียแล้ว

“ว้าย!”

มาลัยทองร้องเสียงหลงเพราะมัวแต่คิดเหม่อไปไกลจนเสียหลัก
สะดุดขาตัวเอง ชวินมือไวระครองร่างเธอไว้ได้พร้อมกับยกมือจุกปาก
สายตามองไปยังโกดังหลังหนึ่งที่มีคนเฝ้าอยู่ด้านนอกสองคน

“มีพวกมันเฝ้าประตูสองคน ส่วนด้านในไม่รู้ว่าจะมีอีกเท่าไร”

แบบนี้ก็แสดงว่าเรื่องโจรร้ายคงเป็นเรื่องจริง...มาลัยทองคิด

“เราจะทำยังไงล่ะ เราไม่มีอะไรจะไปสู้พวกมันได้เลยนะ” มาลัยทอง

ถามเสียงเบา

“เดี๋ยวผมโทรศัพท์บอกเลขาฯ ผมให้จัดการเรื่องนี้เอง” เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา สัญญาณโทรศัพท์ก็กลับมาแล้ว แต่ก็ต้องหัวเสียเพราะไม่มีคนรับสาย

“ไอ้เอก ทำไมไม่รับโทรศัพท์วะ” เขาเอ่ยหลังจากได้ยินเสียงให้ฝากข้อความ “เตรียมเงินสดมาให้ฉันสิบล้านพร้อมกับหาคนมาสักร้อยคน อาวุธครบมือด้วย มีใจกระจอกกรือยากลองดี จับตัวคุณย่าและยายพลอยมาเร็วๆ อย่าปล่อยให้ฉันรอ”

เขาวางสาย มาลัยทองมองตาปริบๆ

“ไปกันเถอะ”

“ไปไหน” หญิงสาวหน้าเหลือ

“ก็เข้าไปข้างใน”

“เข้าไป? เข้าไปทำไม”

“ก็ไปช่วยคุณย่ากับยายพลอยแก้ว” เขาไม่รอให้เธอถามต่อ คำว่าเขนเล็กเดินออกจากที่ซ่อนตรงไปยังโกดังเป้าหมาย

“ลูกพี่ครับ ไอ้ชวินมันมาแล้วครับ” สองหนุ่มที่เฝ้าประตูตะโกนบอกหัวหน้าใหญ่

ดวงตาหันไปเห็นหลานตัวเองเดินมาพร้อมหญิงสาวแปลกหน้าซึ่งถูกประกบด้วยชายอีกคนที่เลี้ยงปืนไว้ตลอดเวลา

“วินมาทำไมลูก ได้โปรด อย่าทำอะไรเขา วินหนีไป อย่าเป็นห่วงย่า” เธอตะโกนโวยวายจนพลอยแก้วต้องรีบเข้าห้าม แม้แต่หัวหน้าโจรร้ายยังหัวเสีย

“ถ้าไอ้แกนี้ไม่หุบปาก ฉันคงได้ยิงมันก่อนแน่” เขาย่น ทำให้ชวินไม่พอใจ

“พูดแบบนี้แสดงว่าไม่อยากได้เงินสิทำ ไอ้พวกโจรกระจอก พวกแก

กล้ามากนะที่ทำอย่างนี้” เขายืยวจนจนผู้ไม่ประสงค์ดีเริ่มโมโห

“อย่ามาพูดมากเลย กูบอกให้มึงเอาเงินมาแล้วมันอยู่ไหน แล้วมึงมากับใคร อย่าบอกนะว่านี่เป็นตำรวจ” เขาถามพร้อมกับกวาดปืนไปมา

“ไม่ใช่ ฉันไม่ใช่ตำรวจ เราแค่มาเจรจาในสิ่งที่คุณต้องการ ขอเวลาสักครู่และให้ความมั่นใจเราก่อนว่าตัวประกันจะปลอดภัย” มาลัยทองพยายามทำใจดีสู้เสือ

“ปลอดภัยแน่ถ้าเราได้เห็นเงิน ไม่ใช่แค่คำพูด อย่าคิดว่าพวกเราไม่เอาจริงนะ”

“เฮอะ เอาจริงนั่นหรือ กล้าดียังไงมาใช้คำนี้กับฉัน ระดับพวกแกไปปล้นขอราน ขอรานก็ยิ่งจะหัวเราะเยาะใส่ คนอย่างฉันแม้แต่นายกฯ ยังเกรงใจ ปล่อยตัวยาและน้องสาวฉันเดี๋ยวนี้ แล้วฉันจะโอนเงินให้แกทีหลัง”

“ไอ้ชวิน มึงจะถูกพวกกูกินไปแล้วนะ”

“เออวะ ก็ยังฉลาด รู้ว่าฉันจะถูก”

โจรร้ายเหลือรอด ยกปืนขึ้นเล็งใส่เขาทันที

“อย่า!” ดวงตาร้องลั่น

มาลัยทองสุดหายใจลึก

“เอาละ คุณชวิน ฝึบไปก่อนได้ไหม เรากำลังคุยกันดีๆ นะ เงินแค่นี้คุณให้เขาได้ไม่ใช่หรือ” เธอขยิบตาส่งสัญญาณให้เขาหุบปาก เพราะเขากำลังยั่วโมโหโจรร้ายทั้งที่พวกเธอเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

“ให้ได้ แต่ผมรู้สึกว่าคุณเขาไม่ให้เกียรติผม”

“มันใช้เวลาจะทำให้เกียรติกันไหม” เธอกัดฟันเถียง

ไอ้มองยังเล็งปืนอยู่เช่นนั้น จนลูกสมุนในทีมคนหนึ่งทนไม่ไหว เขายืนกระสับกระส่ายและดึงหมวกปิดหน้าออก

“เดี๋ยวพี่ ไหนว่าจะไม่มีการฆ่ากันไง” เขาถามหัวโจก

เจ้าของใบหน้าที่เปิดออกมาคือเด็กหนุ่มอายุน่าจะไม่ถึงยี่สิบ และเมื่อพลอยแก้วได้เห็นก็หลุดปากเรียกชื่อเขาทันที

“พี่จ้อห็น”

“พลอย พี่ขอโทษ พี่ไม่เข้าใจว่าทำไมพี่โรจน์เขาถึงเล่นแรงแบบนี้”
เด็กหนุ่มคนนั้นปรี่เข้าไปหาเด็กสาว แต่แล้วลูกพี่ใหญ่ก็เบี่ยงลากล้องไปยัง
เขาคันที

ปัง!

“กรี๊ด!” พลอยแก้วกรี๊ดร้องลั่น ร่างของชายหนุ่มที่พุดคุยกับเธอ
ทุกวันนี้ค่อยๆ ล้มลง สาวน้อยเข้าไปประคองกอด

“พี่จ้อห็น อายเป็นอะไรนะ” น้ำตาพรั่งพรู เธอไม่รู้สาเหตุใดเขาถึงมา
อยู่ที่นี้ได้ แถมยังเป็นพวกเดียวกับคนร้ายที่จับตัวเธอมา

“พลอย พี่ขอโทษ”

เขาพูดแค่นั้นก่อนจะสิ้นใจ พลอยแก้วร้องห่มร้องไห้เสียงดังลั่นห้อง
คนอื่นเริ่มมองหน้ากันเลิกลัก “พี่ฆ่าไอ้จ้อห็นทำไม”

“ไม่รู้ไว้ยี้ ก็มันดันทำให้แผนเสีย” เขาบ่น

“บอกแล้ว พวกแกมันก็แค้ใจไม่เอาไหน เห็นไหม ยิ่งกันเองเสีย
แล้ว” ชวินยิ้มเยาะ

มาลัยทองมองชวินอย่างหัวเสีย เขากำลังทำให้ทุกอย่างแย่งเพราะ
ความมั่นใจแบบผิดๆ

“เพราะมึงนั่นแหละไอ้ชวิน ยี้ยกัย ทำเยาะกับพวกกู เงินอยู่ไหน เอา
เงินมา ไม่งั้นกูยิงจริงๆ นะ”

“เอาสิ พวกมึงทำอะไรคนอย่าง ชวิน จินตนาคักดี คนนี้ไม่ได้ทรอก
อยากได้เงินก็บอกแล้วว่าไปปล่อยตัวพวกเราไป แล้วฉันจะโอนให้ ฉันมีเงิน
มากพอจะซื้อสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ไปถึงชาติหน้าเลยนะ”

“มึงอย่ามาชู่กู เอาเงินมา” เขาชี้หน้าไล่

ดวงตาเห็นท่าไม่ดี รีบวิ่งมาเอาตัวเข้าขวางเผชิญหน้าโจรท่ามกลาง
ความตกใจของทุกฝ่าย

“คุณย่า”

ชวินพยายามประคองกอด โจรหนุ่มตกใจ คิดว่าเขาจะยกปิ่นขึ้นมาสู้
จึงตัดสินใจลั่นโกทันทึ

เปรี๊ยะ!

ร่างของหญิงชรากระตุก ที่อกข้างซ้ายมีเลือดซึมไหลเป็นทางยาว

“เฮ้ย! ไปกันใหญ่แล้ว กูไม่เอาด้วยแล้วนะ”

หนึ่งในผู้ร่วมขบวนการตกใจที่เห็นหัวหน้าตัวเองยิ่งไปถึงสองคนแล้ว
เขาเหลียวซ้ายแลขวาและวิ่งออกจากโกดังทันที ไม่นานคนที่เหลือก็วิ่งตาม

“ไปกันเถอะพี่โรจน์ เดี่ยวตำรวจได้มาแน่”

หัวใจไม่รอช้า รีบเก็บปิ่นและออกจากห้องไป

ชวินยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูก มองร่างของดวงตาที่นอนแน่นิ่งตรงหน้า
พลอยแก้วร้องโหยหวน รีบเข้ามาประคองร่างหญิงชรา

“คุณย่า หนูขอโทษ” เธอพูดคำเดิมซ้ำๆ เหตุการณ์ครั้งนี้เธอน่าจะ
เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ดวงตาถูกจับมาเรียกค่าไถ่

“คุณย่า...” ชวินเอ่ยเสียงแหบ เมื่อสติกลับมาเขาก็ยังไม่อยากเชื่อว่า
เรื่องตรงหน้าจะเป็นเรื่องจริง ขณะที่มาลัยทองรีบวิ่งออกไปด้านนอกเพื่อขอ
ความช่วยเหลือ

“วิน...” ยังมีเสียงจากร่างที่ซุ่มไปด้วยเลือด

ชายหนุ่มรีบทรุดตัวลงใกล้ๆ และกุมมือหญิงชรามาแนบแก้ม น้ำหู
น้ำตารินไหล เขาร้องไห้ร่วมกับเด็กน้อยที่หลงลืมความเป็นจริงของชีวิตมา
นานเหลือเกิน

“ผมอยู่นี่แล้วครับคุณย่า”

“อย่าบอกแล้วไซ้ไหมว่าให้เป็นเด็กดี อย่าโกหกย่า”

“ผมขอโทษครับคุณย่า”

พลอยแก้วปาดน้ำตาร้องไห้ร่ำกับคนเสียดสี

“ถ้าวินไม่ออกไปไหน วินก็จะปลอดภัย...อย่าไม่อยากให้วินเป็นอะไร
ไป...” เสียงของดวงตาเริ่มขาดหาย

“คุณย่าทำใจดี ๆ ไว้ นะครับ เดี่ยวผมจะพาคุณย่าไปหาหมอ”

“ไม่ทันแล้วละลูก จำเอาไว้ นะวิน...” ดวงตารวบรวมแรงสั่งเสียหลานชายครั้งสุดท้าย “ไม่มีย่าแล้ว วินต้องกล้าหาญมากขึ้น ซื่อเสียดเงินทองมันช่วยเราไม่ได้ตลอดหรอก วินต้องสู้ นะลูก ย่าหวังว่าวินจะมีความสุข...”

เสียงของดวงตาขาดหายไปแล้ว พร้อมกับที่มีมืออ่อนแรงและร่วงลง

“คุณย่า...”

เขาร้องไห้แข่งกับเสียงฝนที่ซัดหาลงมาอีกครั้ง มาลัยทองมองเขาอย่างเวทนา ชวินดูราวกับเด็กน้อย ไม่เหลือมาดนักธุรกิจที่แสนทรนงสักนิด